PĂIANJENII MISTERIOȘI

de

Pitt Strong

CAP. 1.

Pachetul sinistru

Cu poșta de dimineață primiserăm o cutie mică, pe care Joe o examina acum cu mare băgare de seamă. Avea dimensiunea unei obișnuite cutii de țigarete, era foarte ușoară și fusese predată la poșta din Vincennes, o suburbie a Parisului.

— Deși nu cunosc nicium om la Vincennes, care să ne fie dușman, totuși mă neliniștește faptul că pe pachet nu e indicat expeditorul, îmi zise Joe.

Duse cutia la ureche și ascultă cu încordare. Deodată, fruntea i se încruntă și clătinând din cap, îmi întinse cutia peste masă.

O dusei și eu la ureche și auzii niște sgârieturi și un foșnet foarte slab, care înceta câte odată, dar reîncepea când scuturam cutia.

— Ce crezi că ar putea fi, dragă Mac?

— Dacă nu mă înșel, pare să se afle înăuntru o insectă vie, vreun gândac sau așa ceva.

— Bravo! Și eu m'am gândit la una ca asta, Vincennes e doar paradisul colecționarilor de insecte și se poate întâmpla că vreunul din ei, știind că mă interesez de această ramură a zoologiei, mi-a trimis vreun exemplar de insectă rară.

— In cazul acesta ți-ar fi scris câteva rânduri, zisei eu și cercetai scrisorile sosite, cu poșta de dimineață, dar nu găsii niciuna cu ștampila poștei din Vincennes.

— Trebue să fim cu mare băgare de seamă când vom deschide cutia, zise Joe.

— Crezi că ni s'ar putea trimite din Vincennes vreun scorpion veninos? îl întrebai eu, cam ironic.

— Asta nu, — răspunse el, calm, — dar poate să fie ceva și mai primejdios.

Zâmbii neîncrezător, pe când Joe tăia sfoara cu care era legată cutia și desfăcu hârtia în care era învelită. Apoi examină cutia, care avea forma acelora întrebuințate la farmacii pentru împachetarea prafurilor, o duse din nou la ureche și zise:

— E adevărat, trebue să fie o insectă, însă nu un gândac, căci ar face mai mult sgomot. In sfârșit, vom vedea!

Cu cea mai mare prudență ridică în sus capacul, încât se formă o deschizătură îngustă.

Fără să vreau îmi reținui respirația. Ce va ieși oare din cutie? Noi ne așteptam întotdeauna la tot felul de surprize neplăcute și se prea putea ca în cazul de față, vreun „prieten" să fi vrut să ne facă una mai mare ca toate celelalte.

Joe bătu cu degetul în cutie și văzând că aceasta nu folosește, o apleca într'o parte, așa că deschizătura veni în jos.

Deodată văzurăm ieșind din ea două picioare lungi de păianjen, cari aveau însă o culoare violetă ciudată și inele galbene. Picioarele se prinseră câteva clipe de marginea capacului, tremurară scurt, apoi dispărură iar în interiorul cutiei.

Eu începui să râd.

— Va să zică nu e cine ştie ce! De un păianjen n'avem nevoie să ne speriem. Deschide cutia şi dacă spurcăciunea va ieşi, o voiu prinde.

Joe rămase însă serios şi zise:

— N'ai observat culoarea ciudată şi mărimea neobişnuită a picioarelor? După aspect pare să fie un păianjen cu cruce şi deosebirile de formă şi culoare au fost provocate în mod artificial, şi aceasta s'a făcut, fără îndoială, cu un scop criminat.

Dar şi la auzul acestor cuvinte, eu urmai să râd.

— Dar bine, Joe, ce poate să ne facă un păianjen, chiar de-ar fi şi verde şi încă odată pe atât de mare?

— Poate nici nu ne-a fost destinat nouă, zise Joe, închizând la loc cutia. Voiu chema la telefon pe profesorul Lorain. Sunt încredinţat că acest păianjen îl va interesa foarte mult.

Joe luă cutia şi hârtia în care fusese învelită, apoi trecurăm în biroul nostru, de unde chemă pe profesor la telefon. Acesta luase parte la multe din aventurile noastre, aşa că între noi se stabilise o strânsă legătură de prietenie.

— Bună dimineaţa, domnule profesor, strigă Joe în aparat, după ce i se dăduse legătura. Cum?... Mulţumesc, totul e în regulă... Dar ia spune-mi, e cu putinţă că paianjenii cu cruce să fie măriţi în mod artificial şi coloraţi în violet?... Am primit un astfel de exemplar viu... Nu e încă în cutia în care a fost trimis. I-am văzut numai picioarele şi după ele am recunoscut că e vorba de un păianjen cu cruce, cum se găseşte adesea pe la noi... Da!... Bine, voiu aştepta.

Joe aşeză receptorul la loc şi îmi zise:

— Lorain va veni încoace,

Dar spune-mi, ai examinat mai de aproape hârtia în care a fost învelită cutia? Priveşte, adresa a fost scrisă pe o foaie albă, tăiată după mărimea cutiei şi îndoită la un colţ. Dedesubt este o altă foaie de hârtie. Ce crezi că înseamnă asta?

— Pesemne că expeditorul a greşit adresa pe prima foaie şi a lipit alta deasupra.

— S'au el însuşi a primit pachetul de la altcineva şi apoi ni l-a trimes nou, lipind altă adresă. Prin îndoirea colţului de la foaia de deasupra a vrut numai să ne atragă atenţia asupra acestui fapt, căci colţul a fost îndoit cu intenţie.

— Da, ai dreptate, încuviinţai eu. — Totuşi, nu înţeleg de ce face pe misteriosul.

— Poate are anumite motive cari îl determină să nu ne scrie şi trebue să fie prudent, fiind posibil ca toată corespondenţa lui să fie supraveghiată. De aceea nici n'am primit vreo scrisoare de la dânsul. Adresa lui o vom găsi pe foaia de hârtie de dedesubt şi îşi va fi zicând că vom căuta să dăm de el fără să atragem bănuieli.

— Sau vrea să ne facă curioşi, spre a ne atrage cu atât mai uşor într'o cursă.

— Şi asta se poate, zise Joe. Deocamdată să deslipim cu băgare de seamă foaia de hârtie cu adresa noastră şi poate că vom găsi pe cealaltă şi amprente cari se vor fi păstrat bine pe gumă-arabică.

— Negreşit că da, însă vor fi de la mai multe persoane şi anume de la primul şi de la al doilea expeditor şi apoi de la vreo jumătate de duzină de funcţionari poştali cari au manipulat pachetul. Nu ştiu cum ai să poţi descoperi din toate acestea pe vinovat.

— Nu-l vom găsi după amprente, dar mai târziu, când voiu pune mâna pe dânsul, voiu putea aduce dovada vinovăției sale.

Mă dădui bătut și tăcui, iar Joe clătină prietenos din cap și zise:

— Hai, Mac, să mergem acum în laborator.

Acolo deslipirăm cu băgare de seamă adresa de pe pachet și constatarăm că Joe avusese dreptate. Găsirăm o a doua adresă cu ștampila poștei din Chantilly, cu două zile mai veche. Această adresă era:

Domnișoarei Charlotte Sandier
Compiègne

— Individul a fost foarte prudent, mormăi Joe. — S'a folosit de o mașină de scris, dar totuși va fi lăsat amprente.

Presăram praf fin de grafit peste foaia de hârtie și găsirăm într'adevăr mai multe amprente pe cari le fotografiarăm și le mărirăm.

— Va să zică au fost șapte funcționari poștali, presupusul protector al domnișoarei Sandier, care ne-a trimis pachetul și individul care a trimis păianjenul acestei domnișoare. Să păstrăm bine fotografiile amprentelor și vom vedea mai departe, zise Joe.

Pe când eram astfel ocupați, intră credinciosul nostru Pitt și ne anunță pe profesorul Lorain, care ne întinse amândouă mâinile și ne salută prietenește:

— Bună dimineața, domnilor.

Apoi adăugă nerăbdător:

— M'ați făcut curios. Ia arătați-mi și mie păianjenul acela ciudat!

Joe îl duse în birou și îi arătă cutia.

— E aici înăuntru, zise el. Dar să trecem mai bine în laborator, căci acolo am tot ce trebue

pentru a-l examina și a-l ucide.

— Bine, domnilor, hai să mergem în laborator!

Savantul o luă repede înainte, căci cunoștea bine casa noastră.

— Am nevoie de o pensetă, de o placă de sticlă și un vas cu spirt, spuse el.

Îi pusei cele cerute pe masa cea mare de lângă fereastră, unde profesorul și luase loc. Deschise cu băgare de seamă cutia și o acoperi cu placa de sticlă.

Sub aceasta văzurăm acum un păianjen care sărea ca nebun dintr'un colț într'altul al cutiei. Era într'adevăr un păianjen cu cruce, dar de două ori mai mare ca cei obișnuiți și de culoare violetă vie.

Vietatea părea să fie furioasă, căci se izbea de pereții cutiei, sărea în sus lovindu-se de placa de sticlă, pe care fără îndoială ar fi aruncat-o jos, dacă profesorul n'ar fi ținut-o bine deasupra cutiei.

Lorain era entuziasmat.

— Minunat, într'adevăr minunat! exclamă el. — O mână genială a schimbat la acest păianjen opera naturii. A adus insecta la o mărime neobișnuită, prin alimentare cu albumină, și a colorat-o în violet prin injectiare de substanțe otrăvitoare, care afară de asta au excitat grozav păianjenul, făcându-l furios. Te-ai fi speriat, domnule Bull, dacă ai fi deschis cutia și vietatea ar fi sărit deodată afară.

— Dacă s'ar fi întâmplat asta duduii căreia îi era destinat păianjenul?

— Ar fi căpătat negreșit un atac de inimă, sau cel puțin un acces de nervi. Trebue să mai examinez, dacă otrava care a fost injectată păianjenului ar putea fi primejdioasă pentru un om. Ai cumva un bețișor mic și o bucățică de vată?

Îi dădui obiectele cerute. Lorain spinteca la un capăt beţişorul, fixă acolo o bucăţică de vată, dădu puţin la o parte placa de sticlă cu care era acoperită cutia şi introduse capătul beţişorului prin deschizătură.

Păianjenul se repezi cu furie la micul pămătuf de vată şi muşcă de vreo câteva ori din el.

Profesorul dădu din cap mulţumit, scoase beţişorul din cutie, împinse placa de sticlă la loc şi o îngreuiă cu un briceag.

— Aşa... Acum te rog să-mi dai microscopul dumitale, domnule Bull, şi câteva sticluţe din dulapul dumitale cu otrăvuri.

Trată pămătuful de vată cu felurite chemicalii, îl colorâ la urmă cu indigo şi îl puse sub microscop.

Abia aruncase o privire prin acesta, că strigă triumfător:

— Mi-am închipuit eu asta. Glandele veninoase ale păianjenului conţin o cantitate mare din microbii turbării, de aceea insecta e atât de furioasă. Dar unui om nu i-ar putea face rău, căci cantitatea e totuşi prea mică.

— Foarte interesant, zise Joe. — Dar cum a putut un om să introducă microbul turbării în trupul păianjenului?

— Sau a hrănit păianjenul cu muşte îmbibate cu bale de câine turbat, sau i-a făcut o injecţie. Ai cumva o lupă puternică?

Joe îi dădu o lupă şi profesorul examină păianjenul, care acum stătea nemişcat într'un colţ al cutiei.

— Văd că are câteva înţepături în partea posterioară a trupului, — zise el, în cele din urmă, — aşa că otrava i-a fost injectată numai cu scopul de a-l irita.

— Înainte de a-mi fi trimisă mie de către un necunoscut, cutia a fost adresată unei domnişoare. Pesemne că încercarea a fost făcută cu scopul ca să înspăimânte într'atât pe acea duduie, încât să-i provoace moartea.

— E de necrezut. Ar fi fost o ticăloşie fără seamăn.

Pe când spunea aceste cuvinte, Lorain bătu de câteva ori cu degetul în placa de sticlă aşezată deasupra cutiei şi păianjenul începu iar să sară nebuneşte. Apoi profesorul urmă:

— Culoarea neobişnuită i-a fost dată tot cu scopul de a înspăimânta pe acela care va vedea păianjenul. Insecta are o înfăţişare înfiorătoare. Ea nu va trăi însă nici până mâine, căci în starea de iritare în care se află nu poate să se hrănească. E mai bine deci s'o omorîm chiar acum.

Joe întoarse cutia cu faţa în jos, deasupra vasului cu spirt, apoi trase placa de sticlă. Păianjenul căzu în lichidul ucigător, se mai zbătu de câteva ori, apoi rămase nemişcat.

— Va trebui să-l păstrezi în alcool, zise Lorain, căci la aer s'ar descompune. Cred că vrei să-l ţii ca amintire?

Această întrebare fu pusă cu un ton, din care prietenul meu înţelese dorinţa profesorului de a avea şi el un exemplar atât de rar, aşa că răspunse râzând:

— Bănuiesc că voiu primi mai multe exemplare de acest soiu, şi atunci vei avea şi dumneata ocazia să-ţi îmbogăţeşti colecţia cu unul din ele.

— Te ţiu de cuvânt, dragă Bull, şi dacă va fi cu putinţă, te rog să-mi dai chiar mai multe, ca să le pot examina cu amănunţime.

— Bine, eu voiu păstra numai unul singur.

— Dar de unde ştii că există mai multe exemplare?

— Fiindcă necunoscutul a ştiut ce-mi trimite. Bănuiesc deci că

a primit mai multe pachete destinate persoanei în chestie. Pe cel din urmă mi l-a trimis mie. E ciudat însă că n'am primit nicio scrisoare.

— Te rog să mă ţii în curent, dragă Bull, căci cazul acesta mă interesează nespus de mult.

— Bine, domnule profesor aşa voiu face. In orice caz îţi mulţumesc pentru concursul pe care mi l-ai dat.

— Nu e nevoie să-mi mulţumeşti, căci, după cum ţi-am spus, afacerea mă interesează şi pe mine foarte mult. La revedere, domnii mei.

Il conduserăm pe profesor până în stradă, apoi ne întoarserăm în casă.

Joe părea cufundat în gânduri.

— Drace, ce ticăloşie! strigă el. — Inchipuieşte-ţi o femeie, căreia şi aşa îi e teamă de păianjeni, că deschide deodată o astfel de cutie şi vede pe neaşteptate o spurcăciune de felul acesta. Fără îndoială că ar muri pe loc de spaimă. Mizerabilul care a făcut asta, ar trebui tras pe roată.

— Să nu fie cumva o ticăloşie îndreptată împotriva noastră ? Poate vor să ne atragă la Compiègne şi să ne facă să dispărem.

— Şi eu m'am gândit la aşa ceva, dar atunci calea pe care au luat-o ar fi greşită. Voiu chema acum la telefon pe primarul din Compiègne şi mă voiu informa despre domnişoara Sandier. Sau mai bine nu... S'ar putea întâmpla ca cineva să asculte convorbirea telefonică, aşa că e mai bine să plecăm chiar noi la Compiègne.

Fiind o zi minunată de vară, gândul unei plimbări în frumoasa localitate îmi surâdea, aşa că mă învoii cu cea mai mare plăcere.

— Vom pleca ca doi comercianţi cu numele Langer şi Gérard, şi vom spune că avem intenţiunea să cumpărăm o proprietate la Compiègne, hotări Joe.

Ne duserăm în camera unde aveam garderoba noastră şi după vreo jumătate de oră părăsirăm casa prin ieşirea din dos, ca doi negustori cu greutate. La o depărtare de vreo şaizeci de metri ne urma credinciosul Pitt, travestit şi el, spre a ne apăra în cazul unui atac sau urmăriri.

CAP. 2.

Intâmplări ciudate

Plecarăm la Compiègne luând cu noi câteva ziare, cu cari puteam să ne trecem mai repede timpul. Deodată Joe scoase un fluierat printre dinţi şi îmi întinse gazeta în care tocmai citise, arătându-mi un articolaş cu următorul cuprins:

PĂIANJENI URIAŞI?

„O întâmplare ciudată a avut loc ieri după-amiază în casa din strada Pasteur No. 352 din Chantilly. In etajul al treilea al acestei case, o văduvă, doamna Reine, are o pensiune mică, vizitată cu predilecţie de comercianţi. Intorcându-se din oraş, unde făcuse cumpărături, şi ajungând pe ultimele trepte ale etajului unde locuia, doamna Reine se prăbuşi deodată la pământ, scoţând un ţipăt strident. Medicul chemat în grabă, stabili un acces de nervi şi când pacienta îşi reveni pentru câteva clipe în simţiri, strigă numai cuvintele: „Colo, un păianjen uriaş, albastru, care joacă", — apoi îşi pierdu din nou cunoştinţa. — Păianjeni uriaşi de culoare albastră nu sunt cunoscuţi până acum şi rămâne să se stabilească precis ce a văzut în realitate doamna Reine, de

s'a speriat atât de tare. Poate a fost vorba numai de o glumă proastă a cuiva".

După ce isprăvii de citit, mă uitai întrebător la Joe, care îmi zise:

— Dragă Mac, dacă n'am fi primit pachetul, n'aş fi dat nici eu vreo atenţie acestui articol, cum vor face, fără îndoială, cea mai mare parte din cititori. Acum însă pensiunea din strada Pasteur mă interesează foarte mult.

— In cazul acesta ai de gând să dormim în noaptea asta acolo?

— Se prea poate, dacă nu vom fi reţinuţi prea mult la Compiègne... Iată că am şi ajuns. Vezi dacă nu ne face Pitt vreun semn.

Zării pe servitorul nostru, care coborîse dintr'un vagon de clasa a treia. Trecurăm pe lângă dânsul, dar el nu ne dădu nicio atenţie. Acesta era semnul că nu observase nimic suspect.

La ieşirea din gară, Joe privi în jurul lui ca şi când ar căuta ceva, apoi se îndreptă spre o agenţie de vânzări de terenuri şi case, a cărei firmă o zărise.

Când intrarăm, furăm salutaţi de un domn gras, căruia Joe îi zise:

— Vrem să cumpărăm un teren cât mai aproape de lac. Mai aveţi parcele pe acolo?

— Negreşit. Metrul pătrat costă patruzeci de franci. Preţul e foarte convenabil. Dacă doriţi, avem şi câteva vile frumoase de vânzare, în condiţiuni foarte avantajoase.

— Aşa ceva ne-ar conveni şi mai bine. Dacă ai putea să ne indici câteva, ne-ar fi foarte plăcut. Dar totdeodată te rog să ne spui şi cine sunt vecinii.

— Cu plăcere. Iată o listă a

proprietăţilor cari sunt de vânzare, la care voiu adăuga numele vecinilor.

Pe când agentul complecta lista, Joe se apropiă de un plan mare al Compiègne-ului şi împrejurimilor.

— Lacul pare să fie destul de departe de gară, mormăi Joe.

— Un autobuz merge regulat până acolo, se grăbi să spuie agentul.

După câteva clipe acesta se ridică de pe scaun şi zise:

— Iată, domnilor, lista complectată cu numele vecinilor diferitelor proprietăţi, aşa cum aţi cerut.

Joe o cercetă, şi din expresia feţei lui văzui că numele pe care îl voia lipsea de pe listă; totuşi, nu se dădu încă bătut. Cu lista în mână se apropiă de plan şi ceru agentului să-i indice poziţiunile diferitelor proprietăţi. Prin întrebări meşteşugite află numele tuturor proprietarilor şi în fine agentul îl pronunţă şi pe acela de Sandier.

— Sandier? făcu Joe. E cumva căpitanul Sandier?

— Nu, răspunse agentul. — Proprietatea e a unei domnişoare Sandier. Ea e bătrână şi a cumpărat vila acum vreo cinci ani. A venit din Bretagne şi locuieşte numai cu o rudă tânără şi un grădinar cu soţia lui.

— Aşa, aşa... şi proprietatea costă patru sute de mii de franci? schimbă vorba Joe.

— Da, răspunse agentul. — E o vilă cu opt camere, cu un parc de două hectare şi pomi roditori.

— Bine, pe asta am s'o vizitez înainte de toate. Iţi mulţumesc pentru indicaţii şi la întoarcere îţi voiu da răspunsul.

O luarăm pe strada principală a micii localităţi, dar deodată Joe se opri şi intră într'o li-

brărioară, de unde ieşi după câteva minute şi îmi zise:

— Hai, să intrăm în restaurantul de colo şi să bem un pahar cu bere.

In acelaşi timp făcu un semn discret lui Pitt să intre şi el în restaurant.

După ce furăm serviţi, Joe scoase din buzunar lista proprietăţilor de vânzare şi în dreptul uneia din ele schimbă numele proprietarului, ştergându-l cu guma pe care tocmai o cumpărase de la librărie şi, imitând perfect scrierea agentului, scrise în locul lui pe acela de Sandier.

— Aşa... făcu el, mulţumit. Acum avem cel mai bun motiv să vizităm proprietatea şi s'o cercetăm de aproape.

Plătirăm şi părăsirăm restaurantul, urmaţi la oarecare distanţă de Pitt.

Proprietatea domnişoarei Sandier era înconjurată cu un gard viu, care împiedeca vederea. Joe sună la intrare şi în timp ce aşteptam să vie cineva să ne deschidă, cercetarăm proprietatea cu privirea.

In sfârşit auzirăm paşi şi un glas aspru care ne întrebă ce dorim.

— Am vrea să vizităm proprietatea, răspunse Joe, tare.

— Să vizitaţi proprietatea? Pentru ce? întrebă omul dinăuntru, mirat.

— Doar e de vânzare! strigă Joe.

— De vânzare? Nu ştiu nimic, voiu întreba întâiu pe domnul cel tânăr. Cine v'a spus că e de vânzare?

— Agenţia de lângă gară ne-a dat adresa.

— Aşteptaţi puţin, trebue să întreb, răspunse omul, după aceea auzirăm paşi cari se îndepărtau.

Joe clipi vesel din ochi, apoi scrise câteva cuvinte pe lista pe care o ţinea în mână.

După câteva clipe auzirăm voci.

— Cine vorbeşte acolo atât de tare? întrebă un glas plăcut de bărbat.

— Doi domni vor să viziteze proprietatea, spunând că au aflat de la agenţie că e de vânzare.

— Ciudat! Eu nu ştiu nimic şi cred că domnii se înşeală.

Paşi repezi se apropiară de poartă şi aceasta fu deschisă.

In faţa noastră apăru un bărbat tânăr, cu faţa simpatică şi privirea sinceră. Ochii lui cenuşii trădau o inteligenţă superioară. Ne salută politicos şi ne zise:

— Cred că vă înşelaţi, căci proprietatea asta nu e de vânzare.

Indărătul lui venea un bătrân înalt şi slab, faţă de care resimţii îndată o aversiune nelămurită.

Joe întinse tânărului lista şi spuse:

— Citiţi vă rog singur şi veţi vedea că agentul ne-a indicat această proprietate ca fiind de vânzare.

Tânărul aruncă o privire asupra listei şi deodată observai în ochii lui o expresie de surprindere, dar nu tresări deloc, când îi înapoiă lui Joe lista.

— Regret, domnul meu, dar în cazul acesta agentul s'a înşelat. E vorba de vila de la numărul 14, a patra de aici.

Joe îşi ceru scuze şi plecarăm spre vila indicată de tânăr. Spre a nu ne trăda o vizitarăm pe aceasta şi spuserăm proprietarului că îi vom da răspunsul în scris.

Indepărtându-ne, îl întâlnirăm pe Pitt care, în trecere ne făcu un semn din ochi, ceea ce însemna că făcuse o descoperire sau observase ceva.

Joe intră iar în restaurantul în care mai fusesem şi legă o convorbire cu patronul, ca unul care doreşte să se stabilească în localitate şi culege felurite informaţiuni.

Şi Pitt intră în local, trecu pe lângă masa noastră şi pe ascuns dădu lui Joe un bilețel.

Prietenul meu îl citi fără să fie observat de nimeni, apoi mi-l dădu mie.

Ţinui biletul în dosul ziarului pe care îl aveam în mână şi citii:

„După ce aţi părăsit vila Sandier, un bătrân a ieşit în poartă şi v'a urmărit cu privirea, până când aţi intrat în proprietatea cealaltă".

Aşa dar, bătrânul grădinar ne păndise să vadă dacă în adevăr ne interesăm de cumpărarea unei proprietăţi.

După câtva timp un nou client intră în restaurant. Era tânărul simpatic cu care vorbisem la vila Sandier.

El se apropiă de tejghea şi cumpără o cutie cu ţigarete şi auzirăm cum patronul îl numi „domnul Tournier". Ne observă şi pe noi, ne salută şi apropiându-se de masa noastră, ne întrebă dacă ne-a plăcut proprietatea pe care o vizitaserăm.

Joe îi răspunse că e frumoasă, dar că ne vom mai gândi.

După ce ne salută iar, Tournier părăsi localul şi câteva clipe după plecarea lui, Joe îmi dădu un alt bilet. Scrierea de pe acesta îmi era cunoscută, căci era aceeaşi ca şi pe adresa pachetului cu păianjen pe care îl primisem.

Biletul conţinea numai câteva cuvinte:

„Plec la Versailles, gara centrală. Voiu fi acolo în sala de aşteptare clasa II-a. Feriţi-vă de bătrânul grădinar. H. T."

Iniţialele H. T. însemnau, fără îndoială, H. Tournier.

Îl privii uimit pe Joe. Acesta zâmbi şi îmi dădu lista cu proprietăţile de vânzare. Pe când bătrânul grădinar se dusese să cheme pe tânărul său stăpân, Joe scrisese pe această listă următoarele cuvinte:

„Sunt J. B. Am primit păianjenul. Mai târziu mă vei găsi la restaurantul „La Teiul Verde".

Astfel se chema localul în care ne aflam acum.

Va să zică Tournier nu era numai un tânăr simpatic, ci şi foarte iscusit, căci niti cel mai bun detectiv n'ar fi putut proceda cu mai multă îndemânare decât dânsul.

In timpul acesta auzirăm o tusă uşoară a lui Pitt, care ne făcu să ne uităm pe fereastră şi, în adevăr, zărirăm pe grădinar care trecea prin faţa restaurantului, îndreptându-se spre gară.

La un semn al lui Joe, Pitt plăti şi, părăsind localul, se luă încet pe urma bătrânului.

Joe chemă pe restaurator şi îl întrebă:

— Aş putea găsi aici o maşină cu care să plec la Versailles?

— Firește, domnul meu. Doriţi să chem una?

— Dacă vrei să fii atât de bun! Dacă se poate, să fie în cel mult zece minute aici.

Maşina sosi, Joe plăti consumaţia şi ne pregătirăm de plecare. In aceeaşi clipă, Pitt intră iar în local.

Joe îl arunică o privire, apoi întrebă pe restaurator:

— Incât timp putem ajunge la gara centrală din Versailles?

— Cred că în vreo douăzeci şi cinci de minute.

Pitt se apropiă de noi şi, salutându-ne politicos, ne întrebă dacă nu-i dăm voie să vie şi el cu noi, deoarece pierduse trenul.

Bine înţeles că ne învoirăm.

Pe drum, Pitt, care şedea pe strapontin, se întoarse spre noi şi ne spuse în şoaptă:

— Bătrânul a fost la gară spre a se încredinţa dacă Tournier a plecat într'adevăr cu trenul, apoi s'a întors acasă.

Joe îşi frecă mâinile, foarte mulţumit.

CAP. 3.

Povestirea lui Tournier

Henry Tournier fu foarte uimit când intră în sala de aşteptare a gării din Versailles şi ne găsi acolo. Joe îi spuse că bătrânul grădinar îl urmărise până la gară şi el dădu din cap.

— Ţi-am comunicat doar, domnule Bull...

— Iartă-mă, te rog, îl întrerupse Joe, mi-ai trimis şi o scrisoare?

— Da, domnule Bull, n'ai primit-o? Înainte de prânz am dat-o bătrânului Mouche, grădinarul, s'o arunce la cutie. Pachetul cu păianjenul l-am predat eu însumi.

— Scrisoarea n'am primit-o.

— Atunci nu mai încape îndoială că a reţinut-o bătrânul.

— Sau a trimis-o la adresa de unde au fost expediaţi păianjenii.

— Povesteşte-mi, te rog, dela început, toată afacerea cu acele pachete.

— Acum trei săptămâni a venit primul pachet. În ziua aceea mătuşa mea — Charlotte Sandier singura soră a mamei mele care a murit — era bolnavă şi culcată în pat. Eu mă ocup de mulţi ani cu primirea şi rezolvarea corespondenţei ei, aşa că am deschis cutia fără să bănuiesc ceva. Cu toate că am nervi destul

de fari, m'am speriat mult când uriaşul păianjen violet mi-a sărit pe neaşteptate pe mână. Simţii deodată o durere înţepătoare şi degetul arătător se umflă puţin, căci păianjenul mă muşcase. Dar durerea trecu după câteva zile şi degetul se desumflă, fără ca muşcătura să fi avut alte urmări mai rele. Păianjenul alergă peste birou, ieşi prin fereastra deschisă şi dispăru în grădină, aşa că nu l-am mai găsit. Mătuşii mele nu i-am spus nimic despre această întâmplare, ştiind că nu poate să sufere păianjenii şi-i este teamă de ei. Dacă ar fi deschis ea cutia, ar fi căpătat de bună seamă un atac de inimă. Nu ştiam cum să-mi explic întâmplarea şi crezui la început că este vorba de o glumă proastă, sau de o greşeală a unui magazin care se ocupă cu vânzarea de insecte.

— Spune-mi, domnule Tournier, ai păstrat cutia şi hârtia în care a fost învelită aceasta?

— Nu, din nefericire, le-am ars pe amândouă şi acelaşi lucru l-am făcut şi la primirea celui de al doilea pachet, care a sosit cu două săptămâni mai târziu. Şi pe acesta l-am ascuns să nu-l vadă mătuşa mea şi l-am deschis mai târziu, în grădină, dar de astă dată cu mai mare băgare de seamă. Şi din această cutie sări un păianjen tot atât de mare ca şi cel dinainte, sări în tufiş şi dispăru. Din fericire n'a mai ieşit la iveală când mătuşa mea s'a plimbat prin grădină. Alaltăseară a venit în sfârşit al treilea pachet, pe care nici nu l-am mai deschis. Fiind un vechiu admirator al dumitale, ţi-am scris îndată despre acestе întâmplări şi am predat scrisoarea grădinarului, ca s'o primeşti înaintea pachetului şi să nu-l deschizi fără a lua măsuri. Cutia am expediat-o chiar eu, pe urmă.

Dar deodată Tournier se în-

rupse şi, privindu-l uimit pe Joe, îl întrebă:

— De unde ai aflat adresa mea dacă n'ai primit scrisoarea?

— Spune-mi mai întâi, de ce ai îndoit colţul foii pe care era scrisă adresa?

De astă dată privirea lui Tournier exprimă admiraţie şi zise:

— Aşa dar ai observat asta? Am avut parcă o presimţire că scrisoarea mea se va pierde şi de aceea nici n'am indicat numele meu ca trimiţător. Poate că, dacă aş fi făcut asta, nici pachetul nu l-ai fi primit.

Joe aprobă din cap şi zise:

— Bravo, domnule Tournier, asta ai făcut-o foarte bine. Poţi să-mi spui cine e moşteniforul mătuşii dumitale?

Tânărul îl privi bănuitor.

— Eu sunt singura ei rudă şi deci o voiu moşteni. Dar, pentru Dumnezeu, nu cumva crezi, domnule Bull, că eu...

— Nu, nu, fii liniştit! Dar poate există vreo rudă îndepărtată, care are şi ea pretenţii la moştenire.

— Nu cunosc pe nimeni. De la mătuşa mea ştiu numai că părinţii mei au murit pe când eram copil încă, iar pe mine m'a luat la dânsa şi m'a crescut.

— Înainte de a veni încoace aţi locuit în Bretagne?

— Da, la Rennes. După dorinţa mătuşii mele am studiat acolo medicina. Acum sunt asistent la spitalul „Charité", iar mai târziu mă voiu stabili ca medic chiar aci la Compiègne.

— Aţi putea să faci astfel ca să vorbim cu mătuşa dumitale, fără să ştie nimeni?

— Mătuşa mea e foarte bănuitoare şi nervoasă. Ar trebui deci să-i vorbim despre întâmplarea cu păianjenii şi asta aş vrea să evit în orice caz.

— Păcat că nu ştii nimic despre rudele părinţilor dumitale.

— Cred că voiu putea afla tot abia după moartea mătuşii mele. Ştiu că ţine un jurnal în care scrie toate întâmplările familiare, dar îl are închis în biroul din odaia ei. Când eram copil, am surprins-o de multe ori pe când scria în acest jurnal.

— Îţi dai seama, domnule Tournier, că aici e vorba de viaţă şi de moarte, aşa că trebue să ne servim de orice mijloace ca să pot citi acest jurnal şi, dacă nu se va putea altfel, va fi nevoie să pătrund în ascuns în camera mătuşii dumitale.

Tânărul medic se uită speriat la prietenul meu şi întrebă:

— Cum... vrei să pătrunzi prin efracţie?

— Da, şi contez chiar şi pe ajutorul dumitale. Socoteşte aceasta ca o operaţie neapărat necesară prin care s'ar putea salva viaţa mătuşii dumitale.

Pe faţa lui Tournier se putea citi că în sufletul său se dădea o luptă înverşunată, dar în cele din urmă întinse lui Joe mâna şi zise:

— Bine, domnule Bull, te voiu ajuta. Dacă spui că e nevoie, sunt încredinţat că aşa este. Când vrei să vii?

— Mâine noapte, căci astăzi bătrânul Mouche va fi încă prea bănuitor.

Apoi Joe se întoarse spre Pitt şi-i zise:

— De altminteri, tu trebue să-l urmăreşti pe bătrânul grădinar, dar e de-ajuns dacă vei face asta în orele în cari domnul doctor e ocupat.

Şi, adresându-se tânărului medic, urmă:

— Aşa dar, mâine noapte, domnule Tournier, voiu întreprinde cele necesare. Te rog să-mi deseneşi un plan al grădinii, al casei, arătând în el fiecare ca-

meră în parte cu uşile şi ferestrele respective, precum şi locul unde se află aşezat patul şi biroul mătuşii dumitale. Aceasta doarme uşor?

Doctorul desenă planul exact în carnetul lui Joe, apoi zise:

— Mătuşa mea doarme foarte greu, dar e neplăcut că trebue să treci pe lângă camera soţilor Mouche, care e chiar lângă scara ce duce la etajul întâi. Bătrânii, în schimb, au un somn foarte uşor.

— Vom putea ocoli intrarea principală dacă ai o scară destul de lungă cu ajutorul căreia să mă pot urca prin fereastră la etaj.

— Asta se va putea face lesne. Lângă şopron se află o scară destul de lungă, iar aci, iată fereastra de la odaia mătuşii mele, pe care ţi-o voiu deschide. Pe la ce oră vrei să vii?

— Pe la trei noaptea, căci atunci Mouche va avea, fără îndoială, somnul cel mai adânc. Îţi voiu da semnalul, aprinzând de trei ori lanterna mea electrică şi dumneata să-mi răspunzi în acelaşi mod din odaie.

— Nu, domnule Bull, căci nu voiu intra în camera mătuşii mele ci voiu rămâne în a mea, care se află alături.

— Bine, şi aşa va merge. La revedere, domnule doctor, şi bagă bine de seamă să nu soarcă un al patrulea pachet, sau mai bine zis să nu cadă în mâinile mătuşii dumitale.

— Voiu păzi bine, fiţi fără grijă. La revedere domnilor.

Îşi luă rămas bun de la noi şi ieşi pe peronul unde aştepta trenul spre Compiègne.

Joe îmi aruncă o privire şi întrebă:

— Ei, dragă Mac, ce părere ai?

— Cred că e vorba de moştenirea domnişoarei Sandier, cum ai spus şi tu, şi că bătrânul

Mouche stă în legătură cu trimiţătorul păianjenilor. Oare să fie rudă cu el? Din faptul că vrei să citeşti numaidecât jurnalul domnişoarei Sandier, deduc că bănuieşti existenţa a încă unei rude, care ar putea avea pretenţii la moştenire.

— Da, — îmi răspunse Joe, foarte grav, — şi anume, după ce va fi înlăturat şi doctorul Tournier.

— Mărturisesc că la un moment dat, l-am bănuit chiar pe dânsul când a spus că e medic.

— Şi mie mi-a trecut aşa ceva prin gând, dar acum sunt încredinţat că e absolut nevinovat şi căţuşi de puţin amestecat în toată această afacere. Hai să mergem şi noi, căci şi trenul nostru trebue să plece îndată. Noi doi, dragă Mac, ne vom travesti iar şi ne vom duce la pensiunea din strada Pasteur. S'ar putea întâmpla ca bătrânul Mouche să apară pe neaşteptate acolo. Ne vom îmbrăca frumuşel ca soţ şi soţie, iar tu, Pitt, vei pleca mâine la Compiègne şi te vei posta la restaurant. De acolo, poţi observa pe bătrân când se va duce în sat.

CAP. 4.

O noapte la pensiune

După ce anunţaserăm telefonic, ne prezentarăm la pensiunea doamnei Rei e din Chantilly, strada Pasteur 352, drept soţii Henri şi Pauline Lemaire din Toulon.

Doamna Reine ne primi în persoană, dar era foarte palidă şi din când în când era străbătută de un fior. Privi cu uimire la pretinsa doamnă Pauline Lemaire, care era mult mai înaltă ca soţul ei.

Sub pretextul că doamna ar fi foarte nervoasă, soţii Lemaire ce-

rură o cameră cu baie, care dădea spre curte, spre a avea mai multă liniște.

Ajunși în cameră își puseră bagajele pe un scaun și își desbrăcară pardesiurile, pe cari doamna le atârnă cu îngrijire în garderob.

Când doamna Reine, proprietara pensiunii, veni după câteva minute cu buletinele de înscriere, rămase foarte uimită că domnul Lemaire o invită să se apropie de masă, pe când doamna aruncă o privire cercetătoare spre ușă, pe care apoi o încuiă cu îngrijire.

In emoția ei se și gândea că va fi victima unui atac — ceea ce se întâmplă de multe ori în hoteluri și pensiuni — când domnul Lemaire îi șopti la ureche:

— Doamnă, eu sunt detectivul Joe Bull, iar presupusa mea soție e prietenul meu, doctorul Strong. Cred că ai auzit de noi

Doamna Reine holbă ochii la dânsul și rămase cu gura căscată, apoi se ivi pe fața ei o lucire de bucurie și, împreunându-și mâinile, vru să spuie ceva, dar Joe îi făcu semn să tacă, așa că ea rosti în șoaptă:

— Doamne, e adevărat ce spui? Sunt o mare admiratoare a dumitale, domnule Bull. Ai venit în vreo chestiune de afaceri?

— Am venit în chestia păianjenilor violeți, răspunse prietenul meu.

Doamna Reine se făcu albă ca varul și începu să tremure. Apoi zise, cu vocea întretăiată de spaimă:

— Oh, domnule Bull, a fost îngrozitor. Închipuiește-ți un păianjen uriaș, cu picioare lungi și de culoare violetă! Spurcăciunea se lăsă de pe fereastră în gang și acolo începu să sară și să joace ca un drăcușor. Intâi am crezut că am o nălucire, apoi mi s'a părut că vietatea vrea să se repeadă la mine, așa că am coborît

în goană câteva trepte și acolo am căzut, pierzându-mi cunoștința. Dumnezeule sfinte, a fost înfiorător! Nu sunt o femeie care se sperie prea ușor, dar așa ceva n'am mai văzut și a fost prea mult și pentru mine.

Pe când vorbea, ochii ei se umplură de lacrimi și putui să-i înțeleg foarte bine spaima, căci doar văzusem și eu cât de înfiorători erau acei păianjeni.

In cele din urmă, doamna Reine își șterse ochii și continuă:

— Nimeni nu vrea să mă creadă și toți spun că am avut o halucinație. Doar nu sunt nebună ca să-mi închipui că am văzut o astfel de spurcăciune, fără să fi fost adevărat.

— Eu te cred, doamnă Reine, și de aceea am și venit.

— Pentru Dumnezeu, crezi că într'adevăr în casa asta sunt astfel de viețăți?

— Nu, dar a scăpat de undeva din vecinătate și vreau să descopăr pe acela care le crește, căci toată afacerea asta e în legătură cu o crimă care s'a pus la cale. De aceea te rog să taci și să nu spui nimănui că sunt aici, cel puțin până când voiu pleca. Ai timp acum, sau va bate la ochi dacă vei rămâne mai multă vreme în odaia noastră?

Doamna Reine se gândi câteva clipe, apoi zise:

— Complectați repede buletinele pe cari le voiu da servitoarei, apoi mă voiu întoarce și voiu putea rămâne vreo jumătate oră cu dv.

— Bine, doamnă, îți mulțumesc.

Până la întoarcerea ei ne duserăm la fereastră și privirăm în curtea mare a clădirii. Era înconjurată din toate părțile de locuințe și aripile ajungeau până la clădirea transversală, care se afla la o depărtare de vreo cincisprezece metri de noi

Acoperişul era foarte înclinat şi de jur-împrejur avea o streaşină lată.

Fără să vreau clătinai din cap. Cum vom putea descoperi printre atâtea ferestre pe aceea ce dădea în camera criminalului care creştea acei păianjeni fioroşi? Afară de asta era îndoielnic dacă omul locuia chiar în casa asta, căci se putea prea bine ca păianjenul să fi venit mai de departe, din altă casă. Poate era nevoie să cercetăm întreg blocul de case.

Mă apropiai de Joe şi îi împărtăşii temerile mele, dar el clătină din cap şi zise:

— Nu, Mac, trebue să fie pe aproape. Păianjenii nu pot veni prea de departe în starea de iritare în care se află.

— Dar acela care a fost aici a dispărut.

— Poate a căzut printre scări şi s'a zdrobit ajungând jos.

Observai deodată că Joe se uita cu luare aminte la o fereastră care se afla drept în faţa noastră. Era deschisă şi prin ea pătrundea afară un fum uşor de culoare verzuie.

— Se pare că acolo locuieşte un chimist care prepară vreo substanţă oarecare, zise Joe, dus pe gânduri.

— Îţi închipui poate că păianjenul s'a urcat pe acoperiş, a venit dealungul streaşinei şi a intrat aici? întrebai eu, cu un ton cam ironic.

Joe zâmbi.

— Asta nu, însă voiu întreba pe doamna Reine dacă vreun locatar al acestei case sau un chiriaş al ei are vreo legătură cu acel chimist.

— Hm! făcui eu.

Mai mult nu spusei, căci şi de astă dată Joe mă bătuse.

Auzirăm o bătaie în uşă şi d-na Reine intră, aruncă o privire în gang, apoi închise uşa.

— Iată, am venit, domnilor, şi acum am timp. Ce vrei să afli de la mine, domnule Bull? De pe la vecini aud multe şi poate vă voiu fi de folos.

— In casa aceea din fund locuieşte un chimist, nu e aşa? întrebă Joe. Uite colo, de unde iese fumul cela verzui.

— Ah, bătrânul Serre!... Da, lucrează într'o fabrică de produse chimice. Are vreo şaizeci de ani şi e un om foarte ciudat. De vreo douăzeci de ani locuieşte singur de tot în apartamentul acela şi, după cum mi-a spus îngrijitoarea casei, creşte tot felul de dihănii. Doamne, cum de nu m'am gândit la dânsul! E de aşteptat ca păianjenul să fi scăpat de acolo.

Mă uitai uimit la Joe, însă acesta zâmbea numai.

— Nu cunoşti pe nimeni care e în legătură cu el?

— Ba da, domnule Bull. Deasupra apartamentului meu sunt câteva mansarde şi într'una din ele locuieşte un student tânăr care a întrebat odată pe servitoarea mea unde ar putea găsi un buratec, şi atunci fata l-a îndreptat la domnul Serre. De atunci tânărul, un oarecare Sievert, se duce câte odată la bătrânul Serre.

— Ştii cumva în ce cameră locuieşte acesta?

— Stai puţin să-mi amintesc... da... întâia... a doua.., a treia fereastră de la asta, aşa dar chiar deasupra băii dv. Il bănuieşti cumva pe Sievert?

— Nicidecum, vreau numai să mă informez.

De formă, Joe mai întrebă şi de alţi câţiva locatari despre cari doamna Reine fu în măsură să ne dea toate lămuririle. In cele din urmă ea se ridică şi zise:

— Acum te rog să mă scuzi, domnule Bull, dar trebue să plec.

— Iţi mulţumesc, doamnă, pentru lămuririle şi informaţiunile pe cari mi le-ai dat şi nu uita că noi suntem soţii Lemaire din Toulon. Să nu pomeneşti nimic de Joe Bull!

— Nu, nu, fiţi liniştiţi, domnilor. La revedere!

După plecarea ei, Joe mi se adresă:

— Ei, dragă nevestică, acum te rog să-mi spui care e părerea ta?

— Ce să spun, dragă bărbăţele, cred că nu poate fi decât Serre şi Sievert.

— Ei drace, greu a fost până ai ghicit! Poţi să-ţi închipui însă ce legătură ar putea fi între aceştia doi şi domnişoara Sandier?

— Hm... deocamdată nu pot şti nimic.

— Atunci nici nu-ţi spun. Gândeşte-te bine şi vei găsi! Deocamdată, cum se cuvine unor soţi cari se iubesc, ne vom duce într'un restaurant bun, vom mânca cum se cuvine, şi nu ne vom întoarce înainte de miezul nopţii.

Făcurăm întocmai şi ne întoarserăm abia pe la ora unu în camera noastră.

Prima grijă fu să ne uităm la fereastra de la locuinţa lui Serre. Era încă lumină şi în răstimpuri vedeam chiar umbra lui conturându-se pe perdeaua galbenă.

Joe deschise fereastra de la camera noastră, se aplecă afară şi se uită în sus, căutând să descopere fereastra locuinţei lui Sievert, care, după indicaţiile doamnei Reine, se afla deasupra noastră.

După câteva clipe se trase înapoi şi îmi zise:

— Nu pot vedea nimic, căci acoperişul iese prea mult în afară. Nu-mi va rămâne altceva de făcut decât să mă urc sus.

— Pe dinăuntru sau de din afară? îl întrebai eu, îngrijorat.

— Pe amândouă căile, căci doar nu e mare lucru pentru noi, răspunse el, râzând.

Avea dreptate, căci ne căţăraserăm noi şi pe locuri mai primejdioase decât acesta.

— In orice caz ne vom îmbrăca cu tricourile noastre negre şi vom pregăti toate cele trebuincioase.

In tricoul negru de mătase mă simţii mai bine decât în vestmintele de femeie pe care le purtasem până atunci. Pentru a nu aluneca, încălţarăm pantofi de pâslă cu talpa moale.

Afară de armele, lanternele electrice şi uneltele noastre, mai luarăm şi frânghii subţiri, dar trainice. Peste cap traserăm nişte glugi de mătase, care n'aveau găuri decât pentru ochi şi urechi.

Pe la două şi un sfert ieşirăm din camera noastră, trecând în gang, ajunserăm la o scară care ducea în sus şi urcarăm spre mansarde.

Printr'o fereastră care dădea spre curte ne mai uitarăm odată spre locuinţa lui Serre, unde era încă lumină, dar acum zărirăm pe perdele umbrele a doi oameni.

— Poate e Sievert la dânsul, îmi şopti Joe. Asta ar fi foarte bine pentru noi.

Pentru uşa de la pod ne dăduse doamna Reine cheia, aşa că puturăm intra fără nicio greutate în gangul care ducea la mansarde.

A treia uşă dădea în camera lui Sievert.

Ne furişarăm cu mare băgare de seamă până acolo, fără să facem cel mai mic sgomot, şi rămaserăm câteva clipe la pândă. Neauzind nimic, Joe descuiă uşa cu o cheie universală şi intrarăm tiptil în odaie.

— Postează-te încatâ în fa-

ţa ferestrei! îmi şopti Joe.

Mă aplecai, acoperii cu mâna lanterna electrică cu care luminai dușumeaua spre a vedea drumul, şi când ajunsei la fereastră mă ridicai în dreptul ei, pe de o parte spre a putea observa locuinţa lui Serre, iar pe de alta spre a împiedeca să se vadă de afară lumina lanternei lui Joe, dacă cineva s'ar uita din întâmplare spre locuinţa lui Sievert.

In odaia lui Serre era şi acum lumină.

In spatele meu auzeam pe Joe furişându-se cu mişcări încete. Apoi deslușii scârţâitul unei uşi de dulap, zăngănitul unui pahar şi, în cele din urmă, o şuierătură a lui Joe.

— Voiu lua cu mine paharul lui Sievert, şopti el.

Deodată, însă, auzii sgomotul făcut de un scaun care se răsturnase şi o înjurătură a lui Joe, care se lovise de el.

Câteva clipe după aceea răsunară în gang strigăte de femei:

— Ajutor!... Hoţii!.. Să vie poliţia!...

Paşi repezi se apropiau de uşă şi glasuri de bărbaţi. Apoi auzii un sunet metalic şi înţelesei că Joe împinsese zăvorul.

Cineva bătu în uşă şi întrebă:

— Ce s'a întâmplat, domnule Sievert?

Ar fi fost poate scăparea noastră, dacă Joe ar fi putut răspunde, imitând vocea lui Sievert, dar în aceeaşi clipă auzirăm un glas întrebând tare:

— Ce este, domnule Sydov? Chiar acum am venit de la un cunoscut.

— Ah, iată pe domnul Sievert! Aşa dar tot sunt hoţi în camera dumitale?!

Şi iar se porniră câteva glasuri să strige după poliţie.

— Repede, prin fereastră! îmi şopti Joe.

Deschisei fereastra şi trecui frânghia pe după lemnul din mijloc, aşa încât ambele capete atârnau în lungime egală în jos.

Intorcându-mă, zării pe Joe, care luase o foaie de hârtie de pe masă şi înveli în ea paharul lui Sievert, pe care îl vârî în geanta cu unelte care îi atârna la şold.

Mă pregăteam tocmai să ies pe fereastră când Joe mă reţinu şi, în timp ce desfăcu frânghia pe care o avea şi el, îmi şopti:

— A ta n'are să fie destul de lungă. Trage-o înapoi să o leg cu a mea.

In vremea asta cei de afară izbeau cu putere în uşă cerându-ne să deschidem.

Larma devenea din ce în ce mai mare, pe când Joe, foarte calm, înoda cele două capete ale frânghioarelor, examină nodul dacă este destul de trainic, apoi trecu iar frânghia pe după lemnul din mijlocul ferestrei.

— Aşa, acum poţi coborî şi intra prin fereastra băii noastre.

Mă săltai afară, mă lăsai în jos şi, când ajunsei în dreptul ferestrei de la baie, îmi legănai trupul până putui prinde marginea ferestrei, şi astfel intrai în încăperea care ţinea de apartamentul nostru.

Când ajunsei înăuntru auzii din stradă fluierăturile poliţiştilor cari fuseseră chemaţi în grabă, iar deasupra mea bătăile în uşă care deveneau din ce în ce mai puternice.

După câteva clipe zării şi pe Joe lăsându-se în jos pe frânghie, întinsei braţele şi îl trăsei înăuntru.

Primul lucru pe care îl făcu fu să tragă repede frânghia după dânsul, aşa că acum nimeni nu mai putea bănui pe ce drum scăpaserăm.

Cu cea mai mare grabă des-

brăcarăm tricourile, ne puserăm perucile, îmbrăcarăm cămăşile de noapte şi pe când eu, devenit iar doamna Lemaire, rămăsei speriat în pat, „bărbatul" meu deschise uşa odăii noastre, ieşi în gang şi întrebă răstit ce însemna sgomotul care ne turburase liniştea.

Doamna Reine trecu pe lângă dânsul şi îi şopti la ureche că în locuinţa de sus au intrat spărgători.

— Cum se poate? făcu Joe, uimit, şi se retrase iar în cameră.

Totuşi, nu ne era dat să scăpăm atât de uşor, căci auzirăm paşi greoi urcând scara.

— Aha, vin poliţiştii, îmi şopti Joe.

După scurt timp auzirăm sgomote şi paşi grei deasupra băii noastre, apoi glasuri.

— A fugit prin fereastră, strigă cineva. — Trebue să împresurăm tot blocul de case.

Din clădirea din fund auzirăm o voce de femeie:

— Au fost doi indivizi cari s'au lăsat de pe acoperiş şi au intrat printr'o fereastră de la etajul de dedesubt.

— Ei, drăcia dracului, mormăi Joe, supărat. Tot vom fi nevoiţi să ne legitimăm. Numai de-ar fi discreţi cei de la poliţie şi nu ne vor trăda.

După câtva timp cineva bătu la uşa odăii noastre şi Joe deschise, pe când eu mă învelii în plapomă, lăsând să mi se vadă numai ochii.

Un comisar şi doi sergenţi cerură să-i lăsăm să intre, pe când în spatele lor văzurăm mai multe chipuri de curioşi.

Joe dădu drumul poliţiştilor în odaie, apoi închise repede uşa, ceea ce fu primit cu strigăte de nemulţumire din partea celor rămaşi afară

Poliţiştii deschiseră imediat uşa de la baie şi, cu revolverele întinse, intrară în mica încăpere.

Comisarul aruncă spre mine o privire cercetătoare, apoi făcu semn unui sergent şi mi se adresă, pe un ton ironic:

— Stimată doamnă, peruca dumitale stă cam strâmb. Cred că veţi face amândoi bine să mă urmaţi fără să vă împotriviţi.

— Păcat, mormăi Joe. Acum trebue să-ţi arăt legitimaţia mea. Dar te rog să nu spui nimănui nimic, domnule comisar.

Cu aceste cuvinte Joe îi înmână legitimaţia sa şi o scrisoare a prefectului poliţiei din Capitală prin care toate autorităţile poliţieneşti erau rugate să dea domnului Joe Bull tot sprijinul de care va avea nevoie.

Uimit, dar în acelaşi timp încântat, comisarul zise:

— E o mare cinste pentru mine, domnule Bu... Lemaire — se corectă el, la un semn al lui Joe. — Aveţi nevoie de ajutorul meu?

— Nu, domnule comisar, îţi mulţumesc, însă te rog să spui celor de afară că spărgătorii au ieşit din baie prin uşa care dă în gang şi au fugit. Ar fi bine să ieşi cu oamenii dumitale tot pe acolo, numai deschide uşa încet.

— Aşa voiu face.

Cu o plecăciune comisarul ne salută şi plecă cu oamenii săi, trecând prin camera de baie.

Joe încuiă uşa în urma lor, apoi se urcă, mulţumit, în pat.

— Mâine vom examina paharul pe care l-am luat din locuinţa lui Sievert, iar noaptea viitoare cred că voiu avea confirmarea presupunerilor mele. Acum noapte bună, dragă Mac.

— Noapte bună, Joe.

El adormi repede, însă eu mai

rămăsei multă vreme treaz, gândindu-mă la întreprinderile încălcite din ceasurile din urmă şi la legătura dintre ele şi domnişoara Sandier. Când adormii în sfârşit, visai numai păianjeni violeţi.

Spre marea părere de rău a doamnei Reine, în dimineaţa următoare părăsirăm pensiunea şi ne înapoiarăm acasă.

Pe Pitt nu-l mai găsirăm. Plecase pesemne la Compiègne, spre a-l pândi pe bătrânul Mouche.

Joe se duse îndată în laborator spre a examina paharul luat de la Sievert şi a cerceta amprentele de pe dânsul.

Amândoi rămaserăm însă desamăgiţi, căci găsirăm numai amprente de degete femeieşti. Se părea că cel bănuit nu-l atinsese.

— Nu face nimic, mormăi Joe. Vom găsi deslegarea enigmei în noaptea asta la Compiègne.

CAP. 5.

O noapte la Compiègne

Cele câteva ceasuri de somn în cari mă chinuise visul cu păianjenii violeţi, nu fuseseră un repaus pentru mine, aşa că îndată după dejun mă culcai iar, spre a mă odihni.

Pe la trei, Joe mă trezi şi îmi zise:

— Hai să mâncăm, Mac, am pregătit masa. Apoi trebue să ne travestim repede şi să plecăm pentru a-l mai găsi pe Pitt, cu care vreau să vorbesc.

Eram încă foarte ostenit şi afară de asta mă chinuia presimţirea că ne ameninţa o mare primejdie.

Joe râse de mine.

— Mofturi, Mac, mi se pare că vezi stafii. Afacerea de la Compiègne din noaptea asta va fi

foarte simplă şi fără pericol, iar mâine voiu cerceta mai de aproape pe stimabilul domn Sievert.

Eu eram foarte supărat şi răspunsei:

— Nu ştiu, Joe, cum se face, dar nu pot scăpa de presimţirea care mă urmăreşte. N'ar fi mai bine să vorbim pe faţă cu domnişoara Sandier?

— Nu, căci s'ar speria fără folos şi poate tot nu ne va spune nimic. Nimănui nu-i place să-şi trădeze secretele de familie.

— Chiar dacă e viaţa în joc?

— Mi se pare că Tournier are dreptate. Emoţia ar putea pricinui moartea bătrânei sale mătuşi. Nu, dragă Mac, trebue să rezolv chestiunea asta aşa cum înţeleg eu.

— Bine, fă cum ştii!

— Dealtminteri, am scris proprietarului vilei pe care am vizitat-o, că renunţăm la cumpărarea ei. S'ar putea să ne ajungem ţinta în noaptea asta şi, prin scrisoarea pe care am scris-o proprietarului, voiu adormi bănuiala pe care bătrânul Mouche ar putea s'o aibă împotriva celor doi cumpărători.

La auzul acestor cuvinte, mă deşteptai de-a binelea.

— Cum văd, dragă Joe, tu te gândeşti la toate. Firește, căci altfel Mouche ar putea crede că în spatele celor doi cumpărători ne ascundem noi. Ne va aştepta în orice caz, căci îşi va închipui că Tournier s'a pus în legătură cu noi.

— Da, trebue să fim cu mare băgare de seamă, căci bătrânul e un adversar primejdios.

— Cum ne vom travesti pentru plecarea la Compiègne?

Joe se gândi câteva clipe, apoi zise:

— E de ajuns dacă ne vom lipi numai nişte mustăţi, căci vreau să fiu liber în mişcările mele. Vom îmbrăca costumele noastre albastre şi pantofii cu tălpi de crep.

Peste o jumătate de oră părăsirăm casa, după ce Joe făcuse legătura cu semnalul de alarmă care înştiinţa postul de poliţie cel mai apropiat, îndată ce cineva ar fi încercat să pătrundă în locuinţă în lipsa noastră. Apoi ne îndreptarăm spre o staţie de maşini.

In trecere văzusem un tânăr pe partea cealaltă a străzii, care mergea paralel cu noi, dar în starea de nelinişte în care mă aflam, nu-i dădui nicio atenţie.

Abia la gară, când îl zării din nou, urcându-se în alt compartiment, îi spusei lui Joe despre el.

— Trebue să fim cu băgare de seamă la Compiègne. Poate e Sievert, şi atunci întreprinderea noastră va deveni primejdioasă.

Dar tânărul nu coborî la Compiègne, ci plecă mai departe.

Când trenul se puse în mişcare îl văzurăm în compartimentul său, citind cu luare-aminte un ziar.

— Slavă Domnului, — zisei eu, uşurat, — ăsta n'are nimic cu noi.

— Numai să nu se prefacă c'ar pleca mai departe şi să nu se întoarcă cu trenul următor, zise Joe.

Il privii cam chiorâş, dar el râse şi-şi încordă trupul vânjos. Pentru dânsul aventurile primejdioase erau o trebuinţă, dar din pricina aceasta se expunea de multe ori unor pericole cari i-ar fi putut deveni fatale.

In privinţa asta eram mai prudent şi, cu toate că nu-mi era teamă de moarte, nu mă aruncam orbeşte în braţele ei.

Joe părea să-mi ghicească iar gândurile.

— Ei lasă, dragul meu, vom fi cu băgare de seamă.

La restaurant îl zărirăm pe Pitt cu un teanc de ziare în faţa sa şi clipind din ochi.

Luarăm loc la masa lui şi îl salutarăm ca pe un cunoscut cu care ne dădusem întâlnire.

Restauratorul nu ne mai recu-

noscu, ne servi berea pe care o cerusem, apoi se retrase în bucătărie, aşa că rămaserăm singuri şi nestingheriţi de nimeni.

— Bătrânul s'a dus azi dimineaţă la poştă,—ne raportă Pitt — şi acolo a vorbit la telefon cu Parisul. M'am apropiat cât am putut de cabina telefonică, dar n'am izbutit să desluşesc decât cuvintele: „Fred să bage de seamă" şi „Să vie azi încoace". Apoi am fost nevoit să-mi părăsesc repede locul, căci bătrânul sfârşise convorbirea.

— Sub „Fred" cred că se ascunde Sievert — îmi dădui eu cu părerea — şi presupun că e tânărul care a venit după noi cu trenul.

Joe întinse pe masă un plan al localităţii Compiègne şi împrejurimilor şi zise:

— Fără îndoială. Poate să plece numai până la staţia următoare, care e Vincennes şi de acolo să se întoarcă pe jos la Compiègne, unde poate ajunge în cel mult jumătate de oră. Ne putem aştepta deci la o primire frumoasă.

Joe se uită la ceas şi urmă:

— E şase şi cred că Tournier va fi acasă şi la nevoie va putea apăra pe mătuşa lui.

Pitt îl lămuri:

— Acum o jumătate de oră, domnul Tournier a trecut spre vilă. Eram tocmai afară şi i-am făcut un semn. Poate va veni încoace.

— Ar fi bine şi cred că va lua măsuri spre a nu atrage atenţia bătrânului Mouche.

— Domnule Bull, îmi îngădui să dau şi eu ajutor în noaptea asta? se rugă Pitt.

— Negreşit, băiete. Vom avea chiar nevoie de tine spre a ne apăra spatele, căci sunt încredinţat că adversarii nu se vor da înapoi de la niciun mijloc, pentru a ne nimici.

In ochii lui Pitt se ivi o lucire

şi el îşi încleştă pumnii.

— Să vie numai şi le voiu arăta eu pe unde e calea întoarsă.

— Pitt, trebue să fii cu mare băgare de seamă, căci trebue să lucrăm mai mult cu vicleniа decât cu forţa.

— Iată-l pe Tournier, zisei eu.

Privisem pe fereastră şi îl zărisem venind spre restaurant. Se apropiă îndată de masa noastră, ne salută şi luă loc lângă noi.

Restauratorul veni repede cu un pahar cu bere şi părea să aibă chef de vorbă. Îi dădurăm a înţelege că voim să fim singuri şi el se retrase, jignit, în bucătărie.

— Ei, domnule doctor, ce s'a întâmplat? îl întrebă Joe, îndreptând asupra lui Tournier o privire pătrunzătoare.

— După cum văd, din expresia feţei mele ai înţeles îndată că s'a petrecut ceva neobişnuit. Mătuşa mea e foarte ciudată azi. Dimineaţa când am plecat, am văzut că avea jurnalul în faţa ei şi scria. Acum citeşte ce-a scris şi plânge. Mi-e teamă că astă-seară va lua jurnalul în dormitorul ei. Ce facem atunci?

— Va trebui să-l iau chiar din dormitorul ei, răspunse Joe.

— Pentru Dumnezeu, asta nu, căci dacă mătuşa mea se va trezi, va muri de spaimă văzând un străin în camera ei!

— Nu trebue să se trezească, domnule doctor. Pentru dumneata e lucru uşor să-i dai un narcotic inofensiv, dar care să-şi facă efectul, şi ii va face chiar bine dacă va dormi liniştită, după emoţiile pe care le-a avut.

Tournier se uită lung la Joe şi-i zise:

— Dumneata găseşti întotdeauna mijloace de a convinge pe om şi, bineînţeles, dacă prin ceea ce spui că va fi în folosul mătuşii mele, îi voiu putea fi de ajutor, nu mă mai împotrivesc. In fiecare seară, înainte de a se culca, are obiceiul să bea un pahar cu apă, pe care i-l aduc chiar eu, aşa că-i voiu putea da lesne un narcotic.

— Pe la ce oră se culcă de obiceiu mătuşa dumitale?

— La zece şi jumătate.

— Şi când se duc la odihnă bătrânul Mouche şi nevasta lui?

— Cam pe la aceeaşi oră, cel mult cu jumătate de ceas mai târziu.

— In cât timp îşi va face efect narcoticul?

— Vreun sfert de ceas după ce a fost luat.

— Bine, atunci vom veni mai devreme, şi anume pe la douăsprezece. Să fii cu luare-aminte la semnalul pe care ţi-l voiu da cu laterna electrică şi răspunde-mi dacă totul este în bună regulă. Trebue să ne aştepţi însă în biroul mătuşii dumitale, spre a ne spune unde se află jurnalul: în birou sau în dormitor.

— Nu ştiu dacă fac bine, răspunse Tournier, suspinând.

— Ţi-ar fi plăcut dacă mătuşa dumitale ar muri de spaima păianjenilor violeţi? Dacă nu voiu interveni cât mai repede, atunci, mai curând sau mai târziu, oricât ai păzi dumneata, tot va încăpea în mâinile ei o cutie cu un astfel de păianjen.

— Dacă aş spune la poştă să nu i se dea nimic în mână?

— Ar fi şi asta o măsură, dar dacă se va trimite un pachet direct acasă în lipsa dumitale, ce te faci? Şi dacă bătrânul Mouche va destruge cutia, după ce conţinutul ei îşi va face efectul? Cum vrei să împiedici aşa ceva, fără să spui nimic mătuşii dumitale?

Tournier plecă capul.

— Ai dreptate, domnule Bull. Nu-mi rămâne altceva de făcut, decât să urmez sfatul dumitale şi

să-ţi dau ajutorul pe care mi-l ceri.

— In schimb vei avea până la sfârşitul vieţii cugetul împăcat că ai apărat de o nenorocire pe cineva.

— Iţi mulţumesc pentru aceste cuvinte, domnule Bull.

— Bătrânul Mouche mai era acasă când ai plecat?

— Da, însă avea de gând să se ducă cu barca pe lac, pentru a pescui.

— In cazul acesta, oricât de plăcut mi-ar fi să mai stai cu noi, trebue să te rog să te duci cât mai repede acasă. Nu-mi place s'o ştiu singură pe mătuşa dumitale, tocmai acum.

— Dar bătrâna Mouche e acasă.

— N'are a face. Şi pe ea trebue s'o numărăm printre duşmanii noştri.

— Nu-mi vine să cred, căci a dat multe dovezi de dragoste pentru mătuşa mea. Totuşi, voiu face cum spui. La revedere, domnilor, la douăsprezece noaptea.

Tournier plecă şi-l văzurăm păşind grăbit spre locuinţa mătuşii sale.

— E abia şase şi un sfert, zise Joe, căscând. Aşteptarea va fi plictisitoare, dar n'avem încotro şi va trebui să rămânem aici, căci nenorocirea pluteşte în aer. Ascultă Pitt, crezi că bătrânul te-a recunoscut azi dimineaţă?

— Nu cred, domnule Bull. M'am ferit bine.

— Atunci ai putea să faci o plimbare pe malul lacului şi să vezi dacă nu-l zăreşti pe bătrânul Mouche stând de vorbă cu un tânăr, poate chiar în barca cu care a plecat. Dacă îi vei găsi, întipăreşte-ţi bine în minte înfăţişarea tânărului.

Ochii lui Pitt străluciră de bucurie, căci însărcinarea aceasta îi era mai plăcută decât lunga aşteptare în restaurant.

Il urmărirăm cu privirea până

când dispăru la o cotitură a drumului ce ducea spre lac.

Dar tot atât de repede apăru iar şi se îndreptă foarte grăbit spre restaurant.

— Vin amândoi, zise el, când se apropiă iar de masa noastră.

Intr'adevăr, zărirăm şi noi pe bătrânul Mouche şi pe tânărul care ne urmărise în tren, venind încet spre restaurant.

Joe sări în picioare şi zise repede lui Pitt:

— Aşează-te jos!

Apoi alergă în bucătărie şi vorbi cu restauratorul. Amândoi dispărură prin partea din fund a încăperii. Cei doi suspecţi intrară în restaurant, dădură bună seara şi luară loc la o masă din apropierea noastră.

Restauratorul se întoarse din bucătărie cu o mutră cam plouată, salută însă prietenește pe bătrânul Mouche şi aduse atât lui cât şi tânărului care venise cu dânsul, câte un pahar cu bere.

După câteva minute apăru şi Joe şi zise restauratorului:

— Dă-ne te rog nişte cărţi de joc!

Apoi, îndreptându-se spre noi, adăugă:

— Să jucăm puţin ca să ne mai treacă timpul.

Jocul dură până la douăsprezece fără un sfert, dar numai Pitt juca cu luare-aminte şi numai el câştigă.

Mouche şi tovarăşul său păreau că n'au gând să părăsească restaurantul; ba aveam impresia chiar că bătrânul râneea ironic spre noi.

Joe amesteca tocmai cărţile şi deodată ne şopti:

— După jocul acesta eu voiu dispare. Dacă şi cei doi de colo vor pleca după mine, îi veţi urmări. Intraţi fără şovăire în vilă, dacă vor merge acolo, şi doboriţi-i dacă vor da peste noi, căci acum

totul merge pe viață și pe moarte.

Trebue să mărturisesc că nu mai știu cum am jucat, după ce auzii cuvintele lui, și mă simții cuprins de înfrigurare.

Pe când Pitt amesteca cărțile pentru o nouă repriză, Joe se ridică de pe scaun și zise:

— Scuzați-mă pentru câteva clipe.

Și plecă prin ieșirea din fund a restaurantului.

Trecură vreo cinci minute și prietenul meu nu se întorcea. Bătrânul deveni neliniștit, se uită la tovarășul său și începu să șușotească cu dânsul.

Restauratorul se apropiă de masa noastră și întrebă tare dacă mai dorim bere, apoi ne șopti:

— Totul e plătit. Dacă doriți, puteți pleca fără întârziere.

— Bine, zisei eu tare. Mai adu-ne două pahare.

Se părea că Mouche nu știa ce să facă. Dispariția lui Joe îl neliniștea, în schimb calmul nostru îl zăpăcea.

Trecuse vreun sfert de ceas de la plecarea prietenului meu și asta fu prea mult pentru Mouche, așa că chemă pe restaurator și făcu plata. Când trecu împreună cu însoțitorul lui pe lângă masa noastră, nici nu le dădurăm atenție.

Începusem cu Pitt o discuție despre televiziune, prefăcându-ne că acest subiect ne interesează foarte mult.

După plecarea celor doi, ne urmarăm conversa ia și, peste câteva clipe avurăm dovada că făcuserăm bine, căci bătrânul se mai întoarse odată, spre a-și lua tabacherea, pe care pretindea că o uitase.

Când părăsi de astă dată localul, ieșirăm și noi prin fund și ne luarăm după dânsul.

Având tălpi de cauciuc la ghete, ne puturăm furișa fără să facem cel mai mic sgomot.

Noaptea era foarte întunecoasă, așa că nu puteam fi văzuți, dar nici noi nu puteam vedea nimic și trebuirăm să ne bizuim numai pe auz. Bătrânul era încălțat cu cisme grele, așa că-i auzirăm pașii. Ne apropiarăm cât mai mult, în nădejdea că vom putea auzi ce vorbesc.

Din nefericire nu schimbară niciun cuvânt și după scurt timp ajunserăm la vila domnișoarei Sandier. Deslușirăm scârțâitul portiței, apoi șoapte și dedusei de aci că și tânărul intrase înăuntru.

Trăsei pe Pitt până la colțul grădinii și aci sărirăm gardul, fără să fim văzuți de cineva. Planul proprietății mi-l întipărisem bine în minte, așa că-l târîi pe credinciosul nostru servitor până în dosul casei și ne tupilarăm sub un tufiș, chiar în dreptul camerei unde știam că trebue să fie Joe.

Deodată se făcu lumină într'o odaie de la parter. Era aceea a lui Mouche. Oare luase pe tânăr cu dânsul în camera unde, fără îndoială, dormea și nevasta lui? In cazul acesta trebuiau să se cunoască foarte de aproape, sau să fie chiar rude.

— Voiu încerca să ascult, îi șoptii lui Pitt.

Ne furișarăm până sub fereastra luminată și mă urcai pe umerii lui.

Perdeaua era dată puțin la o parte așa că putui să văd cea mai mare parte din odaie.

La masa din mijlocul încăperii ședea tânărul și râniea, iar Mouche stătea în fața patului în care era culcată o femeie bătrână, cu mâinile întinse spre el, și părea că se roagă de dânsul.

Bătrânul avea însă o față mâniată și ridică brațul amenințător. Cu toate că era înfuriat, părea că nu uitase prudența, căci nu auzii decât șoapte.

Deodată Mouche făcu o mișcare bruscă și ridică capul, părând că

ascultă la ceva. Şi tânărul sărise de pe scaun şi ridicase privirea spre tavan.

Mă trecu un fior de spaimă. Să fi auzit oare că Joe se află în casă? Trebuia să-l previn imediat şi mă pregăteam să sar de pe umerii lui Pitt, când o nouă mişcare a bătrânului mă făcu să rămân pe loc.

Se apropiă încet de uşă şi trase cu urechea, dar în acelaşi timp rămase cu braţul întins ameninţător spre bătrâna femeie din pat.

Apoi se îndreptă spre un dulap din care scoase două cuţite mari. Unul îl dădu tânărului, cu celălalt mai ameninţă odată pe bătrână, apoi se furişă din odaie, urmat de celălalt tovarăş al său.

Sării jos şi spusei:

— Repede, Pitt, trebue să ne urcăm sus. O scară e pe aci prin apropiere.

In zadar căutarăm însă dealungul zidului şi abia acum îmi dădu în gând că Joe trebue să fi intrat pe uşă, deoarece Mouche era în timpul acela la restaurant.

Alergai spre şopron. Nu vedeam aproape nimic, căci noaptea era foarte întunecoasă, dar din plan ştiam cam unde era şopronul. Mă rătăcii însă, devenii nelinişti, alergai mai repede şi deodată mă lovii cu capul de peretele şopronului căutat. Acum cel puţin vedeam scântei cari îmi jucau înaintea ochilor...

Ţipătul înăbuşit de durere pe care îl scosei, îl îndreptă şi pe Pitt spre locul unde mă aflam şi o exclamaţie de bucurie de-a lui, mă făcu să înţeleg că găsise scara.

O ridicarăm repede şi ne înfoarserăm spre casă. O rezemarăm de perete, aproape de fereastra luminată a soţilor Mouche, şi mă urcai, urmat de aproape de Pitt. Fereastra de la etajul de sus era deschisă şi intrarăm cu mare băgare de seamă.

— Domnule Tournier, strigai încet în întunerec.

Nu primii niciun răspuns, dar în înfrigurarea în care mă aflam, mi se păru că aud paşi cari se furişează, voci care şoptesc şi scârţâit de duşumea.

Aprinsei deodată laterna mea electrică şi la lumina ei zării o cameră cu mobile demodate. In stânga, lângă fereastră, se afla un birou antic, foarte frumos. Eram deci în odaia de locuit a domnişoarei Sandier, iar Joe trebuia să fie negreşit în dormitorul ei, ocupat cu citirea jurnalului bătânei dudui.

Mă furişai spre uşa care era numai rezemată şi o deschisei puţin, fără să fac nici cel mai mic sgomot.

Zării o lumină slabă în fundul odăii şi strigai foarte încet:

— Joe.

Lumina se stinse imediat şi auzi glasul prietenului meu:

— Ce s'a întâmplat, Mac?

— Ei vin sus.

Joe aprinse din nou lumina şi veni spre mine, apoi mă împinse iar în camera de locuit.

— Tournier s'a lovit de un scaun şi l-a răsturnat. Pesemne că au auzit sgomotul. Sunt înarmaţi?

— Da, cu nişte cuţite mari.

— Pitt e aici?

— E afară, la fereastră.

Auzirăm un scârţâit deslușit pe scări.

— Ei urcă ultimele trepte. Scoate repede bastoanele de cauciuc. Tu şi Pitt vă postaţi la dreapta uşii, eu la stânga. Loviţi fără milă!

Ne ocuparăm repede locurile arătate de Joe şi, cu braţele ridicate, gata să lovim, aşteptarăm pe cei doi.

Acum auzirăm scârţâitul uşor al uşii, apoi un glas care şoptea:

— Să intrăm în dormitorul bătrânei! Poate se va speria şi, dacă

se trezește, îi vom spune că am auzit sgomot și am crezut că sunt spărgători în casă.

Un glas mai limpede răspunse:

— N'ar fi mai bine să aștept aici, unchiule?

— Nu, vino cu mine!

De la doctorul Tournier știam că domnișoara Sandier nu încuia niciodată ușa dormitorului, de teamă că i s'ar putea face vreodată rău și atunci n'ar putea intra nimeni la dânsa.

Auzirăm cum ușa fu deschisă încet de tot și îmi reținui răsuflarea.

Acum, trosni și pardoseala și deslușirăm respirația înceată a doi oameni.

Deodată, întunerecul fu sfâșiat de lanterna lui Joe, cei doi se întoarseră cu o mișcare bruscă și ridicară brațele, gata să lovească. Dar nu avură timp să facă nicio mișcare mai mu't, căci bastoanele noastre de cauciuc căzură cu putere asupra capetelor lor. Scoaseră un geamăt și începură să se clatine pe picioare.

Îi prinserăm în brațe și-i culcarăm încet la pământ.

— Să-i legăm? întrebai eu.

— Încă nu e nevoie. Cred că ați lovit bine. Trebue să isprăvesc mai întâi cu citirul jurnalului.

Joe luă loc pe un scaun și se adâncì iar în lectura jurnalului domnișoarei Sandier.

Se scurse câtva timp și eu stăteam cu Pitt lângă trupurile fără viață ale celor doi bandiți. Aveam impresia că nu mai eram de niciun folos și așteptam cu nerăbdare ca Joe să-și isprăvească lectura.

In sfârșit, îl văzui închizând caietul și ridicându-se de pe scaun.

— Voiu duce cartea la locul ei, zise dânsul și dispăru pe ușa care dădea în dormitorul domnișoarei Sandier. După câteva clipe se întoarse și, cu lanterna lui lumină fața lui Mouche și a nepotului său.

Amândoi erau nemișcați și cu ochii închiși.

— Mac, vino cu mine! Pitt îi poate păzi singur. Vreau să vă dau, ție și lui Tournier, lămuririle trebuincioase.

La ieșire mai zisei credinciosului nostru servitor:

— Bagă bine de seamă, Pitt!

Joe bătu la ușa doctorului și Tournier deschise.

— Ei, domnilor? întrebă el, cu încordare.

— Pe bătrânul dumitale Mouche și pe nepotul său, am fost nevoiți să-i doborîm cu lovituri, domnule doctor. Nepotul, un oarecare Sievert, e trimițătorul păianjenilor, iar Mouche, ajutorul lui, dar acela care l-a îndemnat la toate aceste nelegiuiri și îmi pare rău că trebue să-ți spun că este..

Un sgomot puternic îi curmă vorba. Venea din odaia de locuit a domnișoarei Sandier.

Timp de o clipă rămaserăm înmărmuriți, apoi Joe deschise repede ușa și alergă dealungul gangului.

Il urmarăm și ajunserăm aproape în același timp în odaie, unde aprinserăm lămpile de buzunar.

Două trupuri se rostogoleau pe dușumea, luptând din răsputeri. Mișcările lor erau atât de repezi, încât abia puteam să le deosebim unul de altul.

— Mac, luminează! zise Joe, dându-mi lanterna lui.

La lumina celor două lămpi pe cari le aveam acum în mână, recunoscurăm pe Pitt și pe bătrânul Mouche.

Joe se aplecă repede și dădu ajutor credinciosului nostru servitor, astfel că lupta se isprăvi repede.

Pitt se ridică de jos cu mișcări greoaie, pe când eu legam pe bătrân, care, în urma unei lovituri

primite de la Joe, căzuse în nesimțire.

— Unde e Sievert? se răsti prietenul meu la sărmanul Pitt.

— Vai, domnule Bull, — răspunse acesta, frecându-și capul, s'au prefăcut numai că și-au pierdut cunoștința. Abia ieșiserăți din odaie, când băiatul a sărit în sus și a alergat spre fereastră. Mă luai îndată după dânsul, dar atunci bătrânul m'a înhățat pe la spate.

— Bine, bine, Pitt. Vina cea mai mare e a mea. Am fi trebuit să-i legăm. Acum trebue să îndrept greșala. Domnule doctor, du-te, te rog, și vezi dacă mătușa dumitale nu s'a deșteptat din pricina sgomotului! Iată lampa.

Tournier trecu în dormitor și se întoarse după câteva clipe.

— Doarme liniștită, zise el. — Narcoticul pe care i l-am dat și-a făcut efectul.

— Foarte bine. Acum e unu fără un sfert. Când pleacă ultimul tren spre Paris?

— La douăsprezece și cincizeci și patru de minute.

— Sievert îl va mai prinde, dar pentru noi e prea târziu. Ei, nu face nimic. Va pleca probabil de la Versailles cu trenul electric până la piața Savigny. Poate vom ajunge înaintea lui. Ai telefon în casă, domnule doctor?

— Din nefericire, încă nu.

— Păcat, atunci trebue să mergem repede la restaurant. Voiu comanda o mașină de piață. Pe bătrânul Mouche trebue să-l închidem până dimineața într'o pivniță de unde să nu poată scăpa. Eu n'am timp acum să aștept poliția și să încheiu procese-verbale. Lui Mouche îi vom pune un căluș, să nu poată striga.

Pitt îngriji cu pricepere de această operație, apoi duserăm pe bătrân într'o pivniță la care doctorul ne arătă drumul și îl trântirăm pe o grămadă de saci.

— Pitt, tu vei rămâne aici spre a da lămuriri, dacă cumva bătrânul Mouche va alarma poliția.

— Mie îmi dai voie să vin cu dumneata? întrebă Tournier.

— Nu, domnule doctor, ceea ce avem de făcut nu e pentru dumneata. Afară de asta vei putea fi mai de folos mătușii dumitale. La revedere. Îți voiu da de știre la timp.

Alergarăm la restaurant unde Joe ceru repede o mașină și, după zece minute goneam pe șoseaua spre Versailles.

CAP. 6

Lupta finală

După vreo patruzeci de minute ajunserăm în piața Savigny și Sievert nu putea să ajungă aici înainte de zece minute.

— Acum vom pune mâna pe băiat, zise Joe. — Se va mira când ne va vedea aici, deoarece ne crede încă la Compiègne. Apoi ne vom duce la bătrân.

— Vrei să vorbești de Serre?

— Da. El e acela care a pus la cale toată această afacere.

— Dar cine e? I-ai spus lui Tournier că ar fi...

Joe râse.

— Ah, Mac, și bietul Tournier trebue să aștepte, așa că poți aștepta și tu. Dacă te-ai fi gândit puțin, ai ști și tu acum.

— Iată, vine trenul, schimbai eu vorba.

Ne retraserăm la o parte și observarăm pe cei cari coborau din tren, dar pe Sievert nu-l zărirăm.

Joe deveni foarte serios.

— Ei drace, să fi scăpat trenul ăsta?

De data asta putui să mă răzbun pentru zeflemelele lui.

— Poate a coborît la Chantilly şi a luat o maşină spre a-şi urma drumul, zisei eu cu un ton dulceag.

Joe îmi aruncă numai o privire înfuriată, apoi alergă spre cea mai apropiată staţie de maşini.

— In strada Pasteur, numărul 352, dar cât mai repede! zise el şoferului.

Pe când ne apropiam de casă, zărirăm un automobil care se depărta.

— El trebue să fi fost, zisei eu. — Noi cum vom intra?

Joe râse.

— Pentru orice eventualitate am luat o cheie de la doamna Reine, căci ştiam că ne vom mai întoarce aici.

— Da, negreşit, era de prevăzut, dar n'am crezut că vom fi nevoiţi să ne întoarcem noaptea.

Joe râse iar, în timp ce descuia uşa de la intrare.

— Vrei să intrăm singuri? N'ar fi mai bine să luăm nişte poliţişti cu noi?

— Nu Mac. Vreau să cruţ pe domnişoara Sandier pe cât se va putea, şi voiu face astfel că toată afacerea să nu pătrundă în public. Poate voiu ajunge la o înţelegere cu Serre şi fiul său, prin care se vor înlătura multe neplăceri.

— Fiul lui? Cum poate să fie Sievert fiul lui?

Joe nu mai răspunse ci înaintă pe gangul îngust de lângă scara principală, care ducea în curte. Il urmai şi-l ajunsei în curte, unde se oprise şi se uita spre fereastra locuinţei lui Serre. Aceasta se lumină deodată.

— E sus, zise Joe. Vom mai aştepta şi vom intra abia când bătrânul va fi şi el buimăcit în

urma celor ce-i va povesti fiul său.

Numărai o sută optzeci de secunde, cari mi se părură nespus de lungi.

In sfârşit, Joe zise:

— Haidem acum!

Ne furişarăm în sus pe scară, dar nu puturăm evita sgomotul, căci scara era veche şi scârţâia. Ne aşteptam însă ca Serre şi fiul său să fie atât de adânciţi în convorbirea lor, încât să nu audă nimic.

In cele din urmă ajunserăm în faţa uşii apartamentului lui Serre.

— Nu cred să fi tras zăvorul, şopti Joe, vârînd o cheie universală în gaura broaştei.

Cu un scârţâit uşor uşa se deschise şi în gangul îngust în care intrarăm zărirăm o rază de lumină venind de sub o uşă şi auzirăm voci înăbuşite.

Ne apropiarăm de acea uşă, dar deodată mă lovii de un cuier, se auzi un zângănit şi vocile din odaie încetară brusc.

In aceeaşi clipă Joe deschise uşa şi se opri în pragul ei, cu revolverul în mână.

— Sus mâinile, Sandier şi Sievert!

Mă apropiai de el şi la o masă zării pe bătrân, iar lângă dânsul pe Sievert, care ţinea braţele ridicate şi tremura din tot trupul.

Şi bătrânul ridică braţele cu o mişcare înceată şi obosită, îl apucă pe tânăr de mână şi zise:

— Sărmanul meu băiat, acum vom muri amândoi!

Tânărul tresări, se uită lung la bătrân şi întrebă:

— Ai făcut-o într'adevăr, tată?

— Da, băiatul meu, era singura cale.

La auzul acestor cuvinte, Sievert, fără a mai ţine seamă de revolverul care îl ameninţa, lăsă

brațele în jos și își ascunse fața în mâini.

Bătrânul se ridică și zise:

— Domnule Bull, iartă-te rog! Și eu m'am așteptat la un asemenea sfârșit și am luat măsurile trebuincioase. Fiul meu și eu nu vom mai trăi mult. Cu strângerea de mână pe care ai văzut-o, i-am inoculat o otravă împotriva căreia nu există leac, dar care aduce o moarte fără chinuri. Imi dau seamă că ai descoperit tot, căci m'ai strigat pe numele meu adevărat. Da, voiam să pedepsesc pe Charlotta, care are o inimă de piatră și care încă mai mult de cât cealaltă soră, m'a respins din pricina unei greșeli din tinerețe. Când era copilă s'a rătăcit odată în pădure, a dat într'o rețea de păianjen și de atunci are o groază nebună de aceste insecte.

„Asprimea ei m'a gonit în lume. In India am căpătat inelul cu otrava minunată, iar în Japonia am învățat să măresc insectele pe cale artificială și să le aduc în stare de turbare. Japonezii fac asta în unele regiuni cu greerii cari le servesc la lupte.

„Voiam ca Charlotta să moară de spaima păianjenilor, pentru ca fiul meu, deși nelegitim, să poată lua parte la moștenire. Amândoi ne-am făcut vinovați și amândoi vom ispăși. Pe fiul meu l-am putut convinge ușor, când i-am povestit cum surorile m'au alungat din casa părintească. Bătrânul Mouche nu știa de ce e vorba. Fred e nepotul lui pe care îl iubește, căci sora bătrânului a fost amanta mea. Acesteia nu i-am mai putut da nici numele de Serre, căci moartea a răpit-o la nașterea copilului nostru. Mouche n'are mintea limpede de tot, însă poți să-i dai

drumul, căci nu va face niciun rău stăpânei sale. Numai noi doi suntem vinovați și în scurt timp ne vom afla în fața celui mai înalt judecător.

— Sandier, toate acestea le-am aflat și eu din jurnalul surorii dumitale, pe care l-am citit în noaptea asta. Ea s'a căit amar de asprimea cu care te-a tratat odinioară și te a căutat multă vreme. Dacă te-ai fi dus acum la dânsa, te-ar fi primit cu brațele deschise; dar... e prea târziu! Ii voiu povesti tot, — dar nu vrei să-i spun că în clipa din urmă ai iertat-o?

Bătrânul se uită lung la Joe, apoi zise:

— Da, căci nu vreau să mor cu inima otrăvită de ură. Spune-i că am iertat-o.

Nu-și isprăvi bine vorba, când se prăbuși pe scaun și în același timp fiului său îi căzu capul pe piept.

Otrava indiană își făcuse repede efectul și le dăduse o moarte lină.

Tăcuți părăsirăm casa.

Ajungând în stradă, Joe opri o mașină, care ne duse acasă.

— Da, da, scumpul meu Mac ai avut prilejul să vezi până unde poate duce ura între frați Domnișoarei Sandier îi voiu povesti mâine totul și nu-i va strica deloc, dacă va afla ce nenorocire a pricinuit lipsa ei de dragoste.

— SFARȘIT —

Cei doi ingineri

— Nu te mai încurca cu dosarul! mă sfătui Mircea Soleanu, care-mi păru mult mai drăguț ca de obiceiu.

Ce-i drept, nu s'a sfiit să adauge:

— Ar fi prea complicat pentru dumneata! Articolele de ziar îți dau zeci de supoziții pentru fiecare fapt. Am să-ți redau eu numai faptele în sine. Doar esențialul.

„Afacerea s'a petrecut la Timișoara, într'o uzină al cărei nume nu ți-l voiu spune. Să-ți ajungă faptul că are aproape două mii de lucrători și vreo treizeci de ingineri, aceștia din urmă repartizați prin diferitele laboratoare.

„In laboratoarele acestea nu se studiază numai densitatea petrolului sau duritatea oțelului, dar se face și puțină pulberărie; laboratorul A, mai ales, amenajat special pentru scopul acesta, este izolat în mijlocul curții.

„Il vezi pe plan? In fața lui e unul din ateliere, în care funcționează un motor puternic care distribuie întregei uzine energia electrică.

„Motorul acesta nu se oprește decât între orele 10—10 jum. și între 12—1 la prânz.

„La stânga atelierului e o clădire în formă de vilă, în care funcționează birourile direcțiunii.

„E vorba să se mute birourile sau motorul, căci sgomotul acestuia din urmă îi stingherește pe funcționari la lucru.

„In sfârșit, lângă laborator, e loja portarului, care locuiește acolo cu nevasta și cu fata lor de cincisprezece ani.

„Ți-ai fixat în minte planul locului? Bine, merg mai departe.

„In laboratorul A lucrează în mod continuu doi ingineri. Paul Sergiescu, de douăzeci și opt de ani, celibatar, locuind într'o cameră mobilată în oraș, și Grigore Moga, de treizeci de ani, tot celibatar, locuind cu părinții lui la câțiva kilometri de oraș.

„Ei au la dispoziția lor un fel de asistent-laborant, un oarecare Ivan Jaleski, de treizeci și cinci de ani, student bătrân, locuind într'un hotel din Timișoara, cu amanta lui.

„De notat că tot lucrul laborantului se rezumă la a aduce de prin celelalte laboratorii sau dela economat piesele de care au nevoie cei doi ingineri.

„De luni de zile, era de notorietate publică faptul că Paul Sergiescu nu se prea înțelegea cu Grigore Moga. Ajunseseră până acolo încât — după ce se tutuiseră multă vreme — nu-și mai vorbeau decât în interese de serviciu și încă și atunci își spuneau unul altuia, foarte ceremonios, *domnule*.

„Dacă ieșeau împreună de la uzină, mergeau la câțiva metri distanță unul de altul toată bucata de drum pe care o aveau de parcurs până în oraș.

„De două-trei ori avuseseră loc între ei câteva certuri serioase, ba chiar odată a trebuit să sară laborantul ca să-i despartă.

„Ca fizic, Sergiescu era un băiat voinic, solid, sanguin, căruia-i plăceau mâncărurile bune, femeile și gluma.

„Moga, care are doi ani mai mult, e cu un cap mai mic decât colegul său și mult mai slăbuț. Ba chiar are și un ten gălbui,

spălăcii, şi se plânge că suferă de ficat.

„Cu toate că cei doi nu pomeniseră nimănui despre motivul duşmăniei lor, se ştia că Sergiescu îi suflase lui Moga prietena, o fată cu numele de Irma, de moravuri destul de libere, care de altfel nu-şi prea precupeţea favorurile. Ba chiar se afirma că şi Jaleski îi fusese amant, şi că se mai vedeau încă, din când în când doar, ce e drept.

„Lucru cert este că, într'o miercuri dimineaţă, s'au desfăşurat următoarele evenimente:

„Pe la zece fără un sfert dimineaţa, Jaleski, care avea treburi prin diferite laboratoare, plecă din laboratorul A, unde erau cei doi duşmani. Lucrau amândoi, fără să schimbe niciun cuvânt.

„Exact la zece fără cinci minute — era uşor de controlat, mulţumită ceasului electric de pe clădirea direcţiunii — Grigore Moga intră în clădire, cerând să vorbească cu inginerul-şef într'o chestiune importantă. Acesta fiind însă ocupat, Moga fu rugat să ia loc într'o sălită de aşteptare, de unde uşierul îl putea vedea prin uşa cu geamuri.

„Uşierul declară cu hotărâre: Moga nu s'a mişcat. Ba chiar, pentrucă inginerul fuma o ţigaretă, îşi permise să-l atragă foarte politicos atenţiunea că fumatul e interzis acolo. Moga şi-a stins ţigareta fără să se împotrivească.

„La ora zece şi trei minute, se auzi o detunătură din laboratorul A.

„Jaleski, care era în curte, în drum spre laborator, deschise cel dintâi uşa, cerând ajutor.

„Paul Sergiescu era lungit la pământ, cu inima străpunsă de un glonte şi plin de sânge. La

aproape doi metri distanţă era aruncat revolverul.

„Nu era nimeni altcineva în laborator. Nu s'a găsit nicio urmă de luptă. Toate obiectele erau la locul lor obişnuit.

„După poziţia cadavrului, se presupuse că Sergiescu fusese împuşcat în timp ce era aplecat peste o masă de mică moră. Bine înţeles că s'a scotocit cu băgare de seamă peste tot. S'au cercetat împrejurimile. A fost interogat portarul şi zidarii cari lucrau la zece metri depărtare de clădire. Dar nimeni nu văzuse nimic. E drept că portarul a mărturisit că, deoarece nu avusese dimineaţa timp să se bărbierească, în momentul crimei se ocupa tocmai cu asta, într'o odaie din care nu se vedea ieşirea uzinei.

„Astea sunt faptele. Nu-ţi mai rămâne decât să găseşti soluţia problemei.

„Te previn însă, ca să te consolez cu anticipaţie, că nici poliţia n'a găsit-o şi mai ancheteză cazul şi azi, deşi crima a fost făptuită acum trei luni.

Avusesem grijă să iau câteva însemnări. Şi, cu toate că povestirea lui Soleanu fusese, pe cât de complectă, pe atât de concisă, întrebai:

— Când plecase Jaleski, cei doi ingineri lucrau?

— După cum ţi-am spus.

— Nu fusese expediat prin laboratoare de vreunul din ei?

— Nu; era ora la care îşi făcea raita obişnuită.

— Uşierul dela direcţie e singurul care susţine că Moga era la ora zece şi trei minute în sălita de aşteptare?

— Să avem iertare! In aceeaşi odăiţă cu inginerul mai erau încă două persoane, care-l aşteptau pe director.

— Ce atitudine a avut acesta?

— A fost surprins. Dar a găsit imediat o lămurire: vreo materie explozibilă! a explicat el.

— Se întâmplă adesea aşa ceva?

— Uneori, în orice caz.

— Moartea a fost fulgerătoare?

— Aceasta este, cel puţin, părerea doctorilor. Mai mult încă, nici n'au trecut două minute măcar între detunătură şi venirea lui Jaleski în laborator.

— Ferestrele acestuia erau deschise?

— Una doar.

— Nu s'ar fi putut trage pe acolo?

— Imposibilitate materială nu există.

— Câte uşi are laboratorul?

— Două. Dar în clipa de faţă una este astupată de nişte schele.

— Lucra cineva acolo?

— Nu!

— Sergiescu şi Moga veniseră împreună, dimineaţa?

— La cinci-şase minute interval, ca de obiceiu.

— Nu au fost văzuţi cumva împreună în oraş, cu o seară înainte?

— Au fost văzuţi fiecare în parte, la cafeneaua Bursei. Sergiescu era cu Irma. Dar n'au schimbat nicium cuvânt între ei.

— Irma îl mai saluta pe Moga?

— In mod discret, din politeţă.

— Şi el îi răspundea?

— Nu totdeauna.

— Jaleski este ambiţios?

— A fost. Ca băiat al unei servitoare din Varşovia, a ţinut neapărat să studieze. S'a rătăcit pe la Bucureşti, dar după doi ani de studii a fost nevoit să renunţe, din lipsă de fonduri, şi să se mulţumească cu modestul serviciu de laborant. De fapt,

ar fi putut face foarte bine şi lucrări de inginerie.

— Bine înţeles că portvizitul lui Sergiescu n'a dispărut?

— Să avem iertare! Nu s'a găsit!

— Avea mulţi bani la el?

— 3—4000 lei. Se presupune cel puţin. Atât luase Sergiescu în ajun.

— Ucigaşul a fost nevoit să intre în laborator?

— Se pare că da.

— Pe de altă parte, o sinucidere e imposibilă...

— Revolverul a fost găsit la doi metri depărtare de cadavru.

— Asta-i tot ce ai de întrebat?

— Incă ceva. Cine-l înlocuieşte pe Sergiescu?

— Pe lângă Irma?

— Nu! La uzină...

— N'a fost înlocuit. Moga şi Jaleski îndeplinesc ei singuri lucrările din laboratorul A.

— Asta înseamnă că Polonezul a înaintat în grad!

— De fapt, da! Ca titlu, nu! Şi nici leafa nu i-a fost sporită, cu toate repetatele lui cereri.

Tăcui. Şi nici nu mi-am dat seamă câtă vreme a trecut până să-l aud pe Mircea Soleanu spunându-mi, ieşit din răbdări:

— Iar visezi! In loc să te gândeşti puţin. Da, da! Te rog, nu protesta! Nu se gândeşte în modul acesta.

(IN CE MOD A FOST UCIS INGINERUL SERGIESCU? CINE-I ASASINUL? *La aceste întrebări trebue să ne răspundă cititorul care doreşte să-şi frământe nitel mintea. Cu puţină perspicacitate, soluţia se poate găsi. Şi apoi, răsplata e destul de îmbietoare! Citiţi condiţiunile de pe pag. IV-a a copertei).*

Perla cenușie

de

Maria de Smeth

Clopoțelul de pe biroul vopsit în negru sună încetișor. Era semnul că cineva călcase pe metrul pătrat de teren din fața ușii marelui magazin de bijuterii. Șeful casei, Leo Colb, ridică privirea. O mică apăsare pe un buton și placa de televiziune care, ca și clopoțelul, era în legătură cu magazinul, se lumină. Un domn îmbrăcat cu distincție, înalt, cu mustață neagră, intrase în prăvălie. Cei doi vânzători, cu trupurile puțin aplecate înainte, îl întrebară ce dorește. Colb închise contactul plăcii teleoptice și se adânci — în continuare — în lectura unui articol din presa de specialitate.

Atunci bătu cineva la ușa biroului. Mellmann, primul lui vânzător, intră și raportă că clientul care venise adineaori, în afară de solitarul ce-și alesese, dorea să mai vadă ceva perle. Să-i arate clientului, care făcea o impresie foarte serioasă, și perla cenușie? Colb se uită la Mellmann.

— Crezi? Perla cea mare? Bine, vin și eu în magazin.

Colb se ridică încet de pe scaunul rotativ, se îndreptă către casa de fier verde, puse lacătul la cifru, descuiă cu trei chei diferite și deschise ușa cea grea de oțel. Dinăuntru scoase o cutiuță ce se găsea lângă mai multe altele. Apoi încuiă ușa la loc cu mare băgare de seamă.

Colb intră în magazin și se apropiă de client:

— Vă rog, domnule, căutați ceva deosebit în materie de perle? Îmi permiteți să vă arăt cel mai frumos exemplar din magazinul meu?

Și-i întinse străinului cutioara deschisă în care perla cenușie se odihnea pe o perniță de catifea roză.

Străinul, surprins, făcu ochi mari și luă cutiuța. Chiar și un profan trebuia să recunoască numaidecât că această perlă cu sclipiri albe-cenușii era o piesă rară și prețioasă.

— Treizeci și cinci de mii de mărci, zise Colb.

O ușoară contractare a buzei de sus lăsă să se întrevadă că prețul îl speriase oarecum pe străin.

Șovăind puțin, luă fotuși stiloul, deschise carnetul de cecuri și scrise: *„Treizeci și cinci mi mărci"*. Oftă ușurat și-i dădu lui Colb cecul.

— Adu-mi, te rog, perla, azi după-amiază, la Hotel Imperial. Juan Crosita, camera 17.

Colb se înclină în fața străinului, ca pe vremea când era ucenic, atât fu de surprins de felul rapid în care vânduse perla. Străinul ieși din magazin.

Fără să spună un cuvânt, Colb intră înapoi în biroul lui, puse perla la loc în tezaurul secret și încuiă cu atenție toate broaștele și lacătele. Apoi smulse grăbit pălăria și paltonul de pe cuier și porni spre bancă, mai mult fugind decât mergând.

Iritat, întinse cecul funcționarului de la ghișeu.

După un minut funcționarul se întoarse... și-i plăti treizeci și cinci de mii de mărci, în bancnote de câte o mie.

La ora trei fix, Colb sosi la Hotel Imperial.

— Domnul Juan Crosita, camera 17.

— Un moment, vă rog! Vă anunț numaidecât!

Colb bătu în ușa camerei cu numărul 17. Crosita veni repede și-i

luă în primire cutia, aproape emoționat. O apăsare pe buton, și perla sclipi la lumină. Colb începu să vorbească și-l rugă pe Crosita ca la nevoie să-i mai facă cinstea...

*

Trecuseră trei săptămâni. Colb ședea iar în biroul lui, când răsună încetișor clopoțelul. O mică apăsare pe buton și placa teleoptică era în funcțiune. Colb sări de pe scaun, ca electrizat. Nababul sudamerican intrase în magazin. În aceeași clipă când deschidea ușa odăii, Mellmann venea spre el. Domnul Crosita dorea să-i vorbească.

Colb îl salută pe Crosita aproape ca un subaltern. Chestiunea stătea așa: Crosita dăruise perla soției sale, iar aceasta vroia acum o a doua la fel, ca să-și facă cercei. Colb tresări. Asta însemna iarăși o afacere strălucită. Dar... de unde să ia o a doua perlă la fel? Îi explică lui Crosita că va fi imposibil să găsească o altă perlă ca aceea. Crosita stărui. Îi trebuia neapărat o a doua perlă la fel. Dar nu exista altă piesă identică pe piață, Crosita știa precis lucrul acesta. Perla lui era, cel puțin după cât știa el, unică în felul ei.

— Prețul nu contează, adăugă Crosita.

Colb făgădui că va încerca să satisfacă dorința clientului.

A doua zi Colb plecă personal la Bruxelles și trimise telegrame corespondenților săi de afaceri din Anvers, Londra, Amsterdam și Rotterdam, în care descria cu amănunțime ce căuta.

La Bruxelles nu găsi nici la negustori, nici la giuvaergii, un exemplar asemănător. Plecă mai departe, la Paris, dar nici acolo nu găsi nimic. Atunci sosi o telegramă a omului său de încredere din Rotterdam, prin care îi vestea că descoperise, într'o

colecție particulară, o perlă așa cum dorea Colb. Acesta plecă la Rotterdam cu primul avion.

Omul lui de încredere, care îl așteptase la aerodrom, îi explică că un bătrân cam ciudat, un anume Pieter van Emissen, are o minunată perlă cenușie, cu reflexe roz. Dacă e de vânzare, nu știa. Trebuia încercat.

Se duseră amândoi în Emmastraat, unde locuia profesorul, și-l găsiră acasă.

Îi primi chiar bătrânul. Era îmbufnat. La început nici nu vru să recunoască cum că are o perlă de valoare.

După multe discuții, Colb îl convinse să le arate perla. Bătrânul aduse o cutioară. Pe o perniță de catifea neagră se odihnea sora gemenă a perlei cenușii. Doar o ușoară nuanță roz o deosebea de cealaltă. Colb întinse mâna, dar bătrânul retrase cutia, neîncrezător, și o închise. Atunci Colb îl întrebă cât cere pe ea, dar profesorul îi rugă într'un chip destul de nepoliticos, să-l lase singur. Negustorul nu se dădu bătut însă. De trei ori îi arătă bătrânul ușa, — Colb nu plecă! Oferise șaizeci de mii de mărci... Profesorul nici nu-l ascultă. Colb nu se lăsă, căci trebuia să obție perla. Nu mai era vorba de afacere, ci de ambiție. Șaptezeci de mii de mărci! Bătrânul păru că tresărise...

Colb trimise pe însoțitorul său să dea o radiogramă către Crosita, prin care să-l întrebe dacă accepta pentru a doua perlă prețul de nouăzeci de mii de mărci. În caz afirmativ, însoțitorul să vie imediat înapoi cu optzeci de mii de mărci, căci nu trebuia să i se lase bătrânului timp să se răsgândească.

Cele câteva minute fuseseră deajuns ca să-l facă pe van Emissen să șovăie din nou. A-

tunci începu Colb să vorbească despre bijuteriile antice vechi, iar profesorul se arătă foarte interesat.

De o oră vorbea Colb despre bijuteriile antice... Fruntea îi era plină de sudoare... In sfârşit, îl convinse pe bătrân să dea perla pentru şapte zeci şi cinci de mii de mărci. Dar dacă trimisul său nu venea curând, te pomeneşti că iar se răsgândea.

Infine, cel aşteptat sosi şi-i dădu lui Colb o telegramă:

„*De acord, Crosita*" — şi optzeci de mii de mărci în bilete de bancă.

Colb încheiă repede târgul şi-i plăti profesorului van Emissen şaptezeci şi cinci de mii de mărci. Bătrânul aduse cutioara cu perla şi, după o lungă ezitare, i-o dădu. O scurtă privire fu deajuns pentru Colb. Inchise cutia şi o bagă în buzunarul interior al hainei.

Ajuns la Berlin, Colb se duse de-adreptul la Hotel Imperial, ca să predea perla lui Crosita.

— Domnul Juan Crosita, camera 17.

— Domnul Crosita a plecat acum trei ore, răspunse portarul.

— A plecat? Cum... De ce, aşa deodată?

— Domnul Crosita a primit azi două radiograme din Rotterdam. După a doua a plecat imediat. Destinaţia necunoscută.

Lui Colb îi tremurau genunchii. Scoase cutia din buzunar, o deschise, — perla era acolo, pe catifeaua neagră. Ochii lui se aţintiră asupra perlei. O luă în mână, o suci şi răsuci între degete, cu cea mai mare atenţie, apoi se repezi cu paşi uriaşi în stradă, sări în prima maşină, şi strigă:

— Prefectura Poliţiei!

La poliţie Colb îşi spuse bă-

nuiala, gâfâind de emoţie. Se expediară telegrame... După un ceas sosi din Rotterdam primul răspuns:

„Profesorul Pieter van Emissen aici cunoscut stop aflător de trei luni în Grecia pentru săpături stop poliţia Rotterdam".

Colb ajunse la magazin frânt de emoţie şi necaz. Il chemă numaidecât pe Mellmann. Colb, fără a scoate un cuvânt întinse vânzătorului cutioara. Mellmann o deschise.

— O! perla noastră cenuşie!? Dar de ce are reflexe roz?

— Da, perla noastră cenuşie. Prin încălzire a căpătat o uşoară nuanţă roz. Şi dobitocul de mine am plătit şaptezeci şi cinci de mii de mărci pentru propria mea perlă!...

— SFARŞIT —

Citiţi în No. 10

Un secret într'o pălărie

de

Marcel Priollet

Redacţia şi Administraţia:
Bucureşti I, Calea Victoriei No. 5

Publicaţie periodică
Apare săptămânal.

No. 9. — Joi 31 Ianuarie 1935

Redactor responsabil: ST. FRAMAT

nstitutul de arte grafice «EMINESCU»
ucureşti I, Str. Ing. Anghel Saligny, 2